

Lezecký kroužek Prachov

Husova 59

506 01 Jičín

tel./fax: 493 535 985

e-mail: jiri.vsetecka@lkp.cz

www.lkp.cz

IČO: 64816231

č.ú.: ČSOB Jičín 124106835/0300

SLOŽENÍ VÝBORU LKP V ROCE 2003

předseda
místopředseda
hospodář
kronikář, vrcholová komise
mládež
správce stěny, sportovní lezení
správce chaty

Jiří VŠETEČKA
Martin PROCHÁZKA
Jiří KAIZLER
Vladimír ŠOLTYS
Jan MAŤÁTKO
Vladimír SLOUKA
Martin PYCIAK

Čestní členové LKP

Bosák Emanuel
Bosák Vladislav
Ďoubal Václav
Flamberk Jan
Flíček Zdeněk
Havlík Jaroslav
Hlaváč Karel
Hynek Václav
Charousek Karel
Chvojka Vlastimil

Kabeláč Josef
Kazda Zdeněk
Kohlová Svatava
Kolačný Josef
Kořátko Zdeněk
Krupička Vladimír
Krupičková Miroslava
Kubín Luboš
Major Jiří
Linhart Josef
rodina hrabat Schliků

Mareš František
Mazáček Jan
Mazáček Zdeněk
Novotný Miroslav
Oldřich Jaromír
Stránský Josef
Štěrbá Jaroslav
Šťovíček Karel
Tišer Jan
Všetečka Jiří sen.

Mládež LKP – skupina A

Břeský Matěj
Břeský Šimon
Crhová Monika
Dlouhá Kristýna
Dlouhá Karolína
Dubský René
Dvořáková Pavla
Hakenová Miroslava
Hoďáková Michaela
Horák Petr
Hrnčíř Jan
Hroch Daniel
Hyvlová Aneta
Chaloupka Jan
Charousková Anežka
Chloupek Adam
Chrpa Adam
Janebová Michaela
Jedlička Radek
Jindrák Matěj
Jindráková Anna
Jindráková Ludmila
Jiřičová Veronika
Josefová Tereza

Kmošková Michelle
Kosinová Lucie
Krupička Josef
Kulhánek Tomáš
Lachman Vít
Lustig Daniel
Máchová Nela
Mazáčková Pavla
Mužík Jakub
Nosek Michal
Nosek Lukáš
Paličková Barbora
Pitthardová Markéta
Pivoňková Daniela
Pleskač Bohumil
Pleskačová Anna
Pokorný Matouš
Polák David
Pospíšil Robert
Pražáková Veronika
Procházka Ondřej
Rybářová Kristýna
Rybková Kateřina
Sedláček Jan

Sedláček Jakub
Skřivánek Vojtěch
Smolíková Gabriela
Srb Daniel
Šancová Karolína
Šebík Radek
Šebík Štěpán
Šebík Šimon
Šidlo Vít
Šoltys Marek
Šourek Jiří
Šourková Jana
Šulc Stanislav
Šustek Vojtěch
Tománková Martina
Trojan Miloš
Vacková Tereza
Vejvara Daniel
Vobořilová Anna
Vocásek Tomáš
Všetečková Tereza
Zumr Tomáš
Zumrová Nikola

Členové LKP – skupina B

Bretová Pavlína
Císař Michal
Dastych Radek
Demetr Jiří
Franta Martin
Herbrych Jakub
Hübner Ondřej
Chlada Jaromír
Jedlička Miroslav
Kafka Aleš
Karásek Vojtěch

Keclíková Kateřina
Kolářová Magdalena
Kořátko Zdeněk
Lachmanová Dominika
Mach František
Mazáček Michal
Menclová Mirka
Míka Jaroslav
Nálevka Tomáš
Naušová Linda
Nedbalová Barbora

Petřík Vladimír
Pospíšil Jakub
Satrapová Barbora
Slouka Pavel
Smejkal Jan
Snopek David
Starý Jan
Synek Stanislav
Ticháček Radek
Vlach Tomáš
Žalud Jan

Členové LKP – skupina C

Beneš Ondřej	Karbanová Petra	Pličková Michaela
Bláha Martin	Kejval Jaromír	Plíšek Milan
Bošतिकová Soňa	Klíma Rudolf	Potoček Tomáš
Breuer Pavel	Komárek Jiří	Procházka Martin
Břeský Pavel	Komárková Jana	Pyciak Martin
Březina Zdeněk	Kopecká Dagmar	Rejlek Tomáš
Císař Michal	Kopecký Michal	Roubal Lukáš
Crha Petr	Kořínek Petr	Rubín Jaroslav
Crha Pavel	Krenn Josef	Sherpa Pasang Dawa
Čížek Milan	Křičenský Tomáš	Skřivánek Miloslav
Dlabola Pavel	Kubíček Dušan	Skřivánek Petr
Dlabolová Kateřina	Kučera David	Skřivánková Martina
Dobiášovský Jan	Kučerová Irena	Slouka Vladimír
Dočkalová Radka	Kužel Jiří	Slouková Věra
Dubský Zdeněk	Lacina Jiří	Smolíková Lenka
Dvořák Tomáš	Lachman Jan	Snopek Ondřej
Ent Jan	Lungová Miroslava	Srb Tomáš
Hak Miroslav	Martinek Jan	Stuchlík Jakub
Hakl Pavel	Maťátko Jan	Synková Hana
Hanák David	Melichar Jiří	Šebík Daniel
Havrdová Jana	Minařík Daniel	Šidlo Luděk
Hofman Robert	Mintál Tomáš	Šimůnek Josef
Horáček Petr	Mráz Petr	Šimůnková Martina
Hořejšek Jaroslav	Nauš Petr	Šoltys Vladimír
Charousek Karel	Naušová Lucie	Šoltysová Lenka
Chloupek Vít	Nosek Jaroslav	Šourek Jiří
Chloupková Radka	Novák Michal	Trojan Miloš
Chlumský Jan	Ondřej Luděk	Vacek Roman
Jakeš Petr	Ottová Hana	Vacek Jiří
Janderová Pavlína	Patzelt Libor	Všetečka Jiří
Jedlička Miroslav	Peteráč Martin	Všetečková Jana
Jindrák Zdeněk	Petráň Zdeněk	Zachoval František
Kaizler Jiří	Pilař Pavel	Žalský Radek
Kaizlerová Iveta	Pivoňková Lenka	
Kalát Roman	Pleskač Bohumil	

Členské příspěvky ČHS pro rok 2004

Kartička (průkaz člena ČHS) pro rok 2004 platí od 1.1.2004 do 31.1.2005.

děti a mládež do 18 let	ročník 1986 a mladší	140,- Kč
dospělí od 19 let	ročník 1985 a starší	300,- Kč

Pojištění léčebných výloh v zahraničí pro horolezce

Pojistná smlouva 7700000524 u Kooperativy platí od 1.1.2004 do 31.12.2004.

Standart	890,- Kč
Nadstandart	1.220,- Kč

Členské příspěvky LKP pro rok 2004

Zůstávají stejné jako v letech minulých.

děti, mládež, studenti, vojáci, ženy na MD, důchodci	100,- Kč
ostatní (dospělí, resp. pracující)	200,- Kč

Pěreglejka

Jako každý rok bych měl zhodnotit sezónu na horostěně patřící LKP. Bohužel mi skleróza nedovoluje zajít do podrobností, neb mi dny roku uplynulého poněkud splývají! Odpusťte starci jeho neduhu....Ale něco pro Vás zkusím přeci jen vyplodit. Stěna funguje již čtvrtým rokem a myslím, že splňuje to, co se od ní očekávalo. Příliv nových adeptů lezení je trvalým jevem, každým rokem popolézá v rámci kroužku pod odborným dohledem Prochora, Mařase a dalších ošetřovatelů více jak 50 dětí! I nováčků, čekatelů na členství v LKP, je každý rok dostatečný přísun! Podle mého neobjektivního názoru je ale největším přínosem stěny výkonnostní růst mladých sportovních lezců, jejichž věhlas opustil i hranice naší zemičky. Ale to jsme jinde, tak zpět na zem, teda vlastně na stěnu.

V roce 2003 stěna fungovala především díky „pracovnímu nasazení“ Staníka Poláška, známějšího spíše jako Bárny. Ten obětoval naší stěně velkou část svého žití a díky němu se téměř každodenně schází na jičínské překlížce „něúrekom“ lezců z širokého okolí. Kromě Jičínáků se sem pravidelně sjíždějí climbeři z Mladé Boleslavi, Turnova a přilehlých dědin. Konečně po letech začali navštěvovat stěnu v hojném počtu i lezci z LKP! A jsou to nejen sotva odrostlí nováčkové, ale pravidelně zde vidíme vzlínat i zasloužilé kmety a kmetyně! A sledovat takové lezce jako je Pavka Krupka či Ruda Klíma, jak s úsměvem zdolávají nástrahy převislé překlížky, je nezapomenutelný a inspirativní zážitek pro každého!

Horostěna je i častým místem setkání nejlepších závodních lezců z Čech i okolí. V roce 2003 bylo uspořádáno celkem pět lezeckých závodů různých kategorií. Od celorepublikového Lanex Cupu až po Vánoční přebor kroužku mládeže LKP. Pro rok 2004 je rovněž připraveno několik závodů a to i s mezinárodní účastí lezců z Maďarska a Litvy. V březnu 2004 proběhne v Jičíně i 1.mistrovství republiky v lezení dvojic. Nenechte si i Vy ujít tuto světovou premiéru lezecké disciplíny budoucnosti!

Co se prašulí týče, tak jistě podrobnou zprávu dodá náš vrchní finančník Ruda Klíma. Z mého pohledu bylo slušně rozjeté jaro malinko zbržděno, v průběhu zimní sezóny zas přivaly sněhu, kdy mnoho lezců podlehlo jeho bílému kouzlu a místo trhání šlach na prstech si trhalo vazy v kolenou!

Takže hodně zdraví a sportu zdar, překlížce a plastbetonu zvlášť!

Vaši věrní Bárník a Houmík

A na závěr pár zajímavých čísel ze stěny:

- celkem vlastníme 1708 chytů a stupů (1661 chytů a 47 stupů)
- na stěně je k 1.2.2004 umístěno 1582 chytů a stupů
- stěna je osazena celkem 114 nýty, 67 expreskami a 17 řetězy

Stojí a stát bude dál...

Kdo čeká nějakou pornografickou povídku, bude jistě zklamán, ale ten, kdo má rád chatu Yetti, jistě pochopil, o čem bude řeč. Samozřejmě, je to jen a jen o ní, o ušlechtilé první dámě LKP.

Tak jako každý rok se stěhovaví ptáci vydávají do teplých krajin, tak se spousta lidí, kteří touží po romantice zimních večerů, rok co rok vydává na někdy strastiplnou pouť z Pece pod Sněžkou směrem nahoru do Obřího dolu. Tam na ně čeká Ona – chata Yetti. Tak začal i loňský rok v zimě, kdy nebylo víkendu, aby Ona nepřivítala někoho, kdo se vypoťoval nahoru zmožen nejenom obrovským batohem, na kterém byly přidělané lyže nebo motyky a ve které to cinkalo zásobami na víkend, a kdy únava pramenila i z povinné návštěvy v hospodě Na Peci. Zima totiž není jen ve znamení sportovních radovánek, ale i ve znamení dlouhých zimních večerů, kdy se na stole roztančí světlo svíček a vrhá barevné stíny přes naplněné sklenice, v kamnech praská, trámy nasávají vůni svařáku ...a taky se suší boty(bacha na troubu – peče), mažou se běžky, opravují se pásy na lyže, balí se batohy, aby se mohlo za včasu vyrazit na nějaké ty rampouchy...No, každá skupina holt tu přípravu na nastávající den pojímá jinak a tak každý si tam najde to své. A vo tom to je...

Když jaro začíná, tak přichází i čas pro kutily, pracanty a úklidáře. Tak letos to se mnou odnesl Pidloch, se kterým jsme svázeli zase lahve a další sklo , dále již nepoužitelné deky a další harampádí, kdy někdy opravdu nevím, odkud se tam vzalo. Trochu jsme i Yettici podržali košťátkama na zádech a chodidlech a při tom člověk zjistí, že některá zákoutí by potřebovala nějakou pořádnou masáž a někdy i lehkou plastiku.

Léto zase probíhá ve znamení návštěv rodin s dětmi a dalších človíčků, kteří už mají dost dovolených v uřvaných kempech a přeplněných plážích – i když výstup na Sněžku se rovná účasti v prvomájovém průvodu při zastoupení všech pracujících okresního města. Ale u NÍ stále vládne klid a harmonie. Prostě pohoda. Proto je někdy návrat do reálného kapitalismu lehce depresivní. Někdy se deprese prohloubí při jednáních právě o těch lehčích plastikách, které je nutno udělat, abych dostal názvu tohoto článku. To se stalo tohoto léta, kdy na Yettici přijela návštěva až z Ministerstva životního prostředí, aby se i úřední šiml v doprovodu sekretářky a zapisovatelky zároveň jal udělit požehnání některým stavebním úpravám, které nás v tomto roce čekají. A světe div se, to povolení nakonec máme a na jaře jen stavbu oznámíme - jestli tedy nebudou nalezeny nějaké vzácné byliny, které pak bude nutno přesadit. Takže jestli máme v LKP nějakého skalničkáře, doufám, že mě přijede podpořit v dalším boji.

Podzim – to je kapitola sama pro sebe. Každoročně se sjedou snad všichni, „pro které stojí za to žít“. Nebylo tomu jinak ani letos. Dřevěná brigáda odstartovala ve velké stylu v hospodě Na Peci, kdy brigádníci seděli tady a tady a tuhle a támhle, kdy se vymyslel příjící způsob, při kterém se hospoda otrásala v základech a hlasivky se řádně rozcvičily na další večerní Rozjezdy pro hvězdy, které pokračovaly na Yettici až do ranního svítání. Ani nedostatek spánku a trochu narušené biorytmy některých účastníků nemohly zastavit pracovní nadšení a tak se louka vedle Yettice rychle plnila kládami, které v kopci káceli pilní káčeči z horolezeckého oddílu Hořice, dolu tahali s větším i menším úspěchem členové i nečlenové LKP – prostě radost pohledět. Dole v občerstvovacím koutku bylo taky lidí jako much, u některých se funkce brigádníka postupem času měnila na funkci klauna, baviče, spáče, házeče létajícího talíře. A holky zametaly a zametaly, točily a točily pivo, a zase zametaly a točily. A večer se zase rozezněly kytary a každý podle svých hlasových a dalších propozic, se zapojil do reprezentativního večírku, který také končil až nad ránem. Neděle měla ráz obdobný, někteří byli opravdu rádi, že už „to“ mají za sebou.

Druhá dřevěná brigáda proběhla v již poklidnějším rytmu, zato počasí nám absolutně nepřálo a vlivem deště, bláta a námahy část tahačů vypadala jako ukrajinští námezdní dělníci. Tímto bych chtěl všem poděkovat, kteří se těchto brigád zúčastnili – nebudu jmenovitě, protože za tu dřinu patří poděkování všem.

A je tu opět zima a Yettice si užívá svůj zimní rytmus a opravdu ráda na každého z Vás čeká. A tak stojí a jestli bude stát dál, tak to už záleží jen na nás...

Bičík

A zase ty děti, ty naše zlatý dětičky!

Tak stejně jako v loňském roce se mi dostalo té cti zhodnotit, vychválit, či zkritizovat uplynulou sezónu 2003 jičínských sportovních lezců. Asi zůstanu spíš u vychvalování, přeci si nebudeme kálet do vlastního hnízda....

Rok 2003 patří k těm nejúspěšnějším v historii sportovního lezení v rámci LKP. Nezískal se sice žádný mezinárodní titul, jako se to podařilo v roce 2002 Anetě Hyvlové na ME mládeže, ale i domácí úspěchy jsou odborníky vysoce ceněné!

Užší reprezentace LKP se v roce 2003 skládala celkem z 11 dětí ve věku od šesti do 16 let. Nově vznikl takzvaný Triop Tukan team Jičín, který pod částečnou finanční záštitou svého mateřského oddílu LKP a s materiální podporou svého sponzora Triopu Zlín, s úspěchem reprezentoval na domácích i mezinárodních závodech. Celkem se Tukani zúčastnili 26 závodů v Čechách (Český pohár mládeže a Lanex Cup), na Slovensku (Slovenský pohár mládeže) a v Itálii (Mistrovství Evropy v Ravenně a Rock Masters junior v Arcu).

V prestižním Českém poháru mládeže, ve kterém v pěti závodech startuje více jak 200 dětí z celé republiky (pravidelně i slovenské děti a vloni i poprvé závodníci z Maďarska) získali jičínské lezkyně dva tituly Mistryň republiky. V kategorii starších děvčat dokázala v tvrdé konkurenci obhájit svůj první titul z roku 2002 Aneta Hyvlová (1991), která porazila své silně „nabušené“ moravské konkurentky a k titulu přidala i pohár za celkové vítězství v Českém poháru mládeže. Naprosto stejného výsledku dosáhla i mladička svěrenkyně Michala Nováka z Velenic Lucka Kosinová (1993)! Získala tak svůj první titul Mistryně republiky a zároveň i první vítězství v celkovém pořadí Českého poháru mládeže! Obě děvčata dokázala zvítězit i ve svých kategoriích v Českém a Moravském Lanex Cupu, takže nezbyvá než těmto mladým jičínsko - velenickým nadějím upřímně pogratulovat!

Vedle obou mistryň se však neztratili ani ostatní Tukaní. Výrazně zesílil Vítek Lachman (1990), který i přes menší výpadek v závěru sezóny udržel druhé místo v Českém poháru mládeže za bezkonkurenčním Adamem Ondrou z Brna, jednou z největších nadějí českého sportovního lezení. I on dokázal získat celkové vítězství v obou seriálech závodů Lanex Cupu a stal se tak třetím nejúspěšnějším „pretekářem“ LKP.

Úspěšně rozjetou sezónu bohužel nedokončila talentovaná Nela Máchová (1990), k jejímuž největšímu úspěchu, po tříměsíčním tréninku, patří 5.místo na mezinárodním setkání nejlepších mladých sportovních lezců světa Rock Masters junior v italském Arcu! Opět velká gratulace! (Jen pro úplnost umístění ostatních Tukanů na již zmiňovaném Rock Mastru juniorů v Arcu: Míša 6., Lucka a Verča 11., Aneta 13., Vítek 14.). V Českém poháru mládeže udržela i po posledním závodě nepatrný náskok před další jičínskou lezkyní Aničkou Pleskačovou (1990) a skončila na bedně, na třetím místě těsně před Aničkou. (V celkovém pořadí Českého Lanex Cupu si děvčata svá umístění „prohodila“, Anička 3. a Nela 4.místo). Příjemný pohled na celkové pořadí kategorie starších dívek (do 13 let) Českého poháru mládeže – mezi prvními čtyřmi děvčaty tři LK Prachov!! (1.Aneta, 3.Nela, 4.Anička).

Stejně příjemný byl i konečný soupis výsledků v kategorii nejmladších dívek do 11 let – první dvě závodnice opět z LKP, tentokrát z družebních Velenic (za vítěznou Luckou Kosinovou stála na druhém místě Verča Pražáková). Velenická děvčata si užila svou zatím nejúspěšnější sezónu a radost z kvalitních výkonů a umístění jim může kazit snad jen nepříjemný zážitek z ME v Ravenně. Hned první den, ještě před ubytováním v kempu, jim bylo kompletně „vybíleno“ auto italskými chmatáky! Celá česká výprava se solidárně složila a půjčila jim veškeré oblečení a také matroš na lezení a tak přeci jen mohla děvčata reprezentovat svůj oddíl a zemi Českou. Na jejich psychice to však zanechalo pochopitelné stopy a tak jejich umístění rozhodně neodpovídají formě, se kterou mladičké lezkyně do Itálie přijely! (Lucka 12., Verča 21. a Míša Hoďáková 15.)

Vše si však beze zbytku vynahradily v Českém poháru a Lanex Cupu. Lucčiny úspěchy jsou vyjmenovány výše, Verča k 2.místu v Poháru přidala i stejné umístění v Českém Lanex Cupu a čtvrté místo v Moravském LC. O rok mladší Míša (1994) skončila trochu nešťastně až na 5.místě v Českém poháru, zato si dolezla pro medaile v obou Lanex Cupech – v Čechách celkově třetí a na Moravě druhá. Své první úspěchy si připsala i nejmladší z velenických děvčat i Tukanů vůbec, teprve šestiletá Pěťa Kosinová (1997, sestra Lucky). Zvítězila na školním přeboru v Novém Boru a 3.místo si přivezla z Újezda nad Lesy.

Vraťme se k Aničce Pleskačové, která dokázala mohutným finišem v podzimní části sezóny vybojovat již zmiňovaná umístění – 3.místo v Českém Lanex Cupu a 4.místo v Českém poháru mládeže. Škoda jen, že jí úplný závěr roku díky nemoci nevyšel tak, jak si ona sama i její „ošetřovatel“ Boban Pleskač starší, představovali. Přesto dvě vítězství v Českém Lanexu jsou pro ni velmi cenná!

Dostáváme se od medailových Tukanů k těm, zatím, nemedailovým. Jsou to tři, stále se lepšíci chlapani, kteří ve svých silných kategoriích sice více méně pravidelně postupují do finále, ale na nějakou tu bednu to zatím není. Nejmladší z trojice Boban Pleskač ml.(1993) si asi nejvíce považuje 4.místo ze závodu Českého poháru v Chocni, kde mu kolmé technické lezení podobné prachovskému vzlínání sedlo a nechal za sebou i starší a zkušenější borce. Celkově Bobík v ČP osmý. O tři roky starší Matouš Pokorný (1990) v uplynulém roce spíše než se soupeři bojoval s nemocemi a tak díky nim nakonec skončil v ČP na 7.místě. Škoda, závěr sezóny vypadal slibně.

A o další tři roky starší Míra Jedlička (1987), startující v nejstarší a nejtěžší kategorii chlapců (nejeden velezkušený český juniorský reprezentant!) i přes stále se zvyšujícím tréninkové dávky prozatím nedokáže prodat to, co do sebe na jičínské a hořické stěně „nacpe“. V ČP celkově 14.místo a v Českém LC osmé.

Jen lehce zabrousíme do závodů dospělých. V loňském roce se již potřetí zúčastnili staříci a stařenky z LKP veteránského klání „Vijágra kap“. Soutěžilo se tentokrát ve třech disciplínách – obtížnost, rychlost a lezení dvojic. Na obtížnost obhájili svá prvenství z předcházejících let Věrka (1959) a Vláďa (1960) Sloukovi. V rychlostním lezení Vláďa zvítězil a Věrka skončila šestá. V originálním lezení dvojic (14.března proběhne v Jičíně 1.Mistrovství republiky!) oba geronti z LKP dolezli na druhém místě. V celkovém hodnocení Vláďa zvítězil a Věrka skončila čtvrtá před mnohými chlapy. Další účastník Boban Pleskač st. konečně dokázal zúročit mnohaletou dřinu ve skalách, překližce i hospodách a svým bojovným, řekl bych životním výkonem, skončil v obtížnosti na skvělém třetím místě! Čtvrté místo ve dvojicích a totéž umístění v rychlosti Bobanovi sice stačilo jen na celkové 6.místo, ale i tak klobouk dolů před prachovskými veterány.

I v nepočtených závodech rychlolezeckých měli „elkápáci“ svá želízka. V novoborském závodě zvítězili ve svých kategoriích Aneta a Vláďa, bronz přivezla Míša, bramborovou medaili Vítek a dvě pátá místa vysprintovala Verča a Matouš.

V roce 2003 získali Tukani dohromady ve 26 závodech 47 prvních, 36 druhých a 17 třetích míst!! Celkem tedy rovných 90 drahých kovů!! Jičínští Tukani pravidelně trénují na své domácí stěně na „základce“ v Poděbradově ulici, celkem pravidelně zajíždějí i do nedalekých Hořic. Dvakrát do roka probíhá vícedenní soustředění výběru na některé z českých stěn. Aktivity se však neomezují jen na lezení. Nezapomínáme ani na plavání, lyžování či sáňkování.

Stejně jako vloni, mělo LKP své zastoupení i v soutěžích nelezeckých, když talentovaná lezkyně Lucka Kosinová byla vyhlášena mezi nejlepšími sportovci okresu a zasloužilý instruktor Honza Mat'átko mezi nejlepšími trenéry roku 2003!

Na jičínské stěně, stejně jako každoročně, proběhlo i několik „domácích“ závodů. Kromě Lanex Cupu i tradiční Vánoční přebor mládeže Jičínska a nově i zábavné lezecké klání TRH 2003 – „Tukaní radostné hrátky“, prošpikované nejrůznějšími lanovými atrakcemi a soutěžemi o ceny. Uskutečnily se i první bouldrové závody na půdě v Dětenicích, na kterých zvítězil Vítek před Nelou a Anetou. Svou závodní premiéru prodělala i velenická stěna Michala Nováka „U Tukanu“ a to Vánočním přeborem Poděbradska. (oba závody se započítávaly do nového seriálu závodů „Tukan cup“).

V letošním roce má poprvé junior Vítek Lachman možnost startovat v závodech dospělých, kterých se bude zúčastňovat společně s Pavlem Sloukou. Na prvních dvou (Břeclav a Lomnice) má šanci promluvit do nominace na Evropské poháry 2004, kde startují ti nejlepší mladí lezci z celého kontinentu. Držme Vítkovi palce, byl by to další nepřehlédnutelný úspěch pro něj i pro celé jičínské lezení!

A co čeká jičínskou stěnu v roce 2004?

13.-15.února	2. Krajské setkání talentované mládeže
13.března	Lanex Cup mládeže
14.března	1. Mistrovství republiky v lezení dvojic
????	Český pohár v lezení na rychlost
září	2. TRH
21.prosince	Vánoční přebor Jičínska

Svinčice 2003

Známe se s Prochorem už nějaký ten pátek a vidíme se každý úterý, ale na pivko spolu nezajdem jak je rok dlouhý. Jednou takhle zkraje léta 2002 se to podařilo a jak jsme tak seděli, začaly se klubat plány na letní lezecký tábor pro naše-vaše dětičky. Říkali jsme si času dost, je teprve začátek června, poptáme se mezi lidem a nějak to spácháme. Měsíc utekl jako voda, děcka už měla dávno naplánovaný celý prázdniny a my jsme pro ně neměli ani střechu nad hlavou. Tak jsme si řekli, že tu přípravu příští rok nesmíme podcenit a nechat na poslední chvíli.

Nejprve jsme provedli průzkum, jestli o něco takového bude vůbec zájem. Kladný ohlas nás nejprve příjemně překvapil a hned potom vyděsil. Uvědomili jsme si totiž, že v tom nemůžeme zůstat jen my sami. Ona to totiž není žádná prdel vzít pár děcek někam jen tak. Prochor, coby zkušený pedagog a Fugas, jako předseda LKP usoudili, že prohlásit to za tábor nelze vzhledem k velké spoustě nejen hygienických předpisů a tak jsme to pojali jako takovej poloilegální vejlet s dětičkama, který nám zapůjčili naši přátelé a známí.

Vše začalo od ubytování. Fugi, jakožto skušik s vlivem, obstaral perfektní chatu přímo na kraji skal v super klídku na Svinčici. Na stěně jsme zlanářili Lenku, maminku docházející do kroužku se svou ratolestí (dnes už nováčkem procházejícím Bačovou horoškolou). Tak už jsme tři. K tomu našemu plánování pod stěnou se přifařil ještě Bríza a slíbil externí výjezdovou výpomoc (nakonec tam s náma byl skoro pořád a hlavně každé den dojížděl do Jilemnice na kole). I Fugas přislíbil účast v rámci svých pracovních možností, takže jsme byli plus mínus čtyři, pět, to už se dá ledacos podniknout. Prochor s Lenkou a Fugim provedli revizi chalupy. Lenka přivezla z domova půl kuchyně. Prochor stopil ve svoji školičce várnice a kanystry na pitnou vodu. Já dal do kupy nějakéj matroš ze stěny a sehnal vývařovnu, co nám bude každé den dodávat jedno teplý jídlo a mohli jsme vyrazit.

Středa 2.7. 14,30 hod autobusové nádraží. Už samotný přesun byl pro naše dětičky překvapením. Vyfasovali mapy, pětikačku na autobus do stanice Prachov „Český ráj“ a odtamtud sami pěšky na

Svinčici. Já s Lenkou a Prochorem jsme zatím do našich starých a už tak dost naložených škodovek rvali jejich bágly (zachránil nás Prochorův koráb, tam se fakt dost vejde). Já první s nejstarším a nejpomalejším vozidlem (letos již 23 let), za mnou Lenka a co spadlo posbíral Prochor. Jen jsme dorazili na Svinčici a otevřeli chalupu, už tu byly dětičky. Jejich zděšení a údiv byl pro nás docela dobrým pobavením. „Kde je televize?“ „Jé, vona neteče teplá voda?“ „To je hrozný, já nemám signál na mobil, co tu budem dělat?“ A to byl teprve začátek.

Zbytek dne jsme strávili ubytováním a první večer u táboráku. Najivně jsme si mysleli, že až Prochor hrábne do strun, tak si všichni zazpíváme a bude prima večer. Prima večer byl, ale jinak, děcka se rozhodli, že zpívat neumějí a ty co umějí se nebudou před těma ostatníma ztrapňovat a tak se místo toho jali představovat chalupu. Byl to docela slušnej bagr. Myslím, že takhle veselo už tam hodně dlouho nebylo. Svědčilo o tom i to, že jsme měli ráno co dělat, abychom je dostali z postelí. Na hlášky typu „mám prázdniny“, nebo „jsem tady dobrovolně“ jsem si při budíčku brzy zvykl. Ještě že po mě neházeli botou. Na rozcvičku jsme si vyběhli pod „Šikmou“ a zpátky. Začínal pěkný slunečný den, bohužel poslední po čas našeho pobytu (celé jaro i léto bylo perfektně, jen my jsme měli na počasí smůlu).

Snídaně jsme ráno s Prochorem páchali částečně z nákupů, které vozila každý den Lenka z Jičina (kam odjížděla brzy po ránu makat) a částečně z prochorových zavařenin. Děcka měla marmeládu stokrát jinak. Mělo to ale kupodivu nečekaný úspěch. No a potom už konečně hurá do skal! Nebylo to ale jen tak, z chalupy to je do skal vždycky do kopce a za čtyři dny to bylo pěkných pár kilometrů. Ta dnešní mládež je docela líná chodit a tak to některým dávalo docela dost zabrat.. Snažili jsme se vždy najít takový skalky, aby tam vylezli všichni a myslím, že se nám to dařilo. Ale spousta horolezců viděla skálu poprvé, do té doby znali jenom překližku a tak pořád marně hledali ty madla ze stěny.

Kolem poledne nás tradičně ze skal vyhnal nějaký ten deštík a tak to bylo k obědu pěkně poklusem. Hned ve čtvrtek přišla snad největší průtrž mračen za celý náš pobyt. Čekali jsme na oběd, který nám každý den vozila ve várnících moje drahá ženuška Iveta, lilo, děcka už měla hlad a ona nejede a nejede. Vzal jsem bundu a šel se mrknout na cestu. Asi sto metrů od chaty čekal náš oběd a před ním přes cestu strom. Takže oběd je třeba si zasloužit. Čapnul jsem motorovku, Prochora a půl hodky jsme dělali drvoštěpy abychom se mohli najíst. Po obědě jsme přeparkovávali naše plechové miláčky. Lenča zacouvala se svou Škůdkou s otevřenými dveřma mezi dvě haldy dřeva a taktak jednu těsně minula, že si dveře málem otevřela na furt. To vše zdáli pozorovala naše omladina, načež Matěj Bříza prohlásil „No jo, blondýna!“ A tak Lenča vyfasovala přezdívku Blondýna a od té doby ji nikdo jinak neřekl.

Takže veselo tam bylo skoro pořád, ale nejvíc ve volných chvílích na chalupě a u jídla. Nevěřili byste, jak neznámým jídlem jsou pro naši hamburgerovou mládež knedlíky s vejci. Z děcek to nejedl skoro nikdo, protože to neznali, zatímco my dospělí jsme to do sebe cpali a Bříza si nechal dokonce i na druhý den. Na trávení nám pak naordinoval dobrou drahou ohnivou vodu. On je na tom teď dost dobře, jeho synek Šimon totiž prohlásil: „Tatík odrodí jednu babu a 5000 je doma“ (je pravda, že se tam proháněl s novým chytrým digi foťákem a točil na něj i akční filmy z jeho nočních výbojů).

Jedno dopoledne bylo, promiňte mi to slovo, opravdu ve znamení hovna. Ráno po snídani jsem si chtěl ještě odskočit, jdu na záchod a tam na mě před mísou kouklo pěkný bahýnko. Někdo si večer strachy zapomněl sednout a ještě trochu zacouvat. Jak už to bývá, nikdo se nepřiznal a tak jsem zavelel, že lízt se nejde dokud si to viník neuklidí. Hodinu se nic nedělo, nakonec Matěj nevydržel a, jak sám říkal, založil Hovno partu a společně to uklidili. No a zase hurá do skal. A pak s deštěm zase honem zpátky.

Deště bylo čím dál víc a tak jsme na chatě uzlovali a promítali diáky. Vlád'a Šoltys přinesl prima obrázky s ptáčkama a na druhý den slíbil i jejich odchyťávání. Bohužel nám to opět překazil déšť. No a to už byla sobota – předposlední den našeho pobytu. Ráno lilo, ale my jsme chtěli ještě ven a trochu se zabavit. Kousek od chaty bylo super místo na natažení traverzu a na Bivakovou Prochor natáhl lano na jimarování. Traverz je tradičně prima atrakce. Šeban se proháněl po laně s vlající pláštěnkou a vrískal, že je Betmen. Představte si, že se dala zlákat i moje drahá polovička! Ale takovej řev, když se spustila po laně přes rokli, nepamatujou skály od dob Rumcajse. Hned po ní jsem jel já se svým malým synkem a ten chtěl na rozdíl od maminky ještě, ještě.

Poslední večer a stezka odvahy. Děcka chtěla samozřejmě všechna strašit, protože „oni už jsou přece velký“. Nevěřili byste, jak byli nakonec všichni malí, když bloudili po známých místech v deset večer od svíčky ke svíce, podepisovali se na papír ve strážní budce pod „Šikmou věží“ a tužku si museli vytrhnout ze spáru useknutý ruky. Než všichni došli, byla už skoro půlnoc a můj synek mi spal za krkem. Ještěže po Prachově o půlnoci nechodí sociálka.

lezou pětiletý děti“. No jo, jenže těm ten eskovej sedák pasuje a já se v něm dusím a taky jsem už dlouho nelezla!!! Láďa asi viděl paniku v mých očích a tak mi povolil, ať lezu „po všem“. Ostatní po mém výkonu rázem pochopili, že se skutečně není čeho bát, a všichni se vrháme na stěnu. Mlad'oshi začínají odhalovat svoje břišáky a bicáky a tricáky a shybují na stropě. Žalud a spol. se snad narodili s lezečkama!! Sakra jsem tu dobře v nováčkách?!

Třetí až poslední hodina mě nějak proběhly mezi květináčovou cestou, mezi „toublboumodrou“, mezi upocenou černou a nedosažitelnou fialovou.

Zimní soustředění začínáme na Peci. Je nás snad jen pět, kteří známe Yettici důvěrně. Ostatní zatím netuší. Vyrážíme z hospody překvapivě brzy. Říkám si, že to teda Bača pěkně hrotí, že jsme si ani nedali dost pivek na posilněnou. No ale je to zkušený instruktor, který dovede předvídat. Vyrážíme celá partička cca 30 nováčků směrem do Obřáku. A je to tady. „A jak je to ještě daleko? A je to hodně do kopce? A kdy už tam budeme?“ Docela se s Bačikem smějeme a chce se nám odpovídat: „Neboj, ještě se dvakrát vyspinkáš a už přijde Ježíšek“. A jak byli chudáci zničený, když zjistili, že „Pošťáčka“ ale opravdu ještě není Yettice! To je děti až to světýlko tam úúúúplně vzááááádu. Dorazili jsme. Havrdka, Petra, instruktoři a já zabíráme rychle místa a otvíráme první petky Broučka. (Jo Žalude, to co jsi táhnul v pytli nahoru nebyly cepíny, ale Broučkové ☺). Sedíme zhruba půl hodky a čekáme, až se ostatní „ubytují“. „Ty vole voni šli snad spát nebo co?“ říká Bača. Nakonec pomohl výkřik do tmy: „Všichni dolů na večerní hlášení“ Co se dělo dál ten večer nejlépe dokládají fotky (úplně nejlépe ty, co má Fugas uložené v archivu a nikdyjenikomuneukáže!!) Jen ve zkratce: Dvořky kytara do rána, pěvecké a taneční duo Míša + Havrdka, ešusy, lžíce, nahá břicha, helmičky jako doprovodné nástroje, Bača v kožichu (jak jinak), Barny a jeho pecen chleba plněný šiškou uzeneho. Víc si nepamatuji.

Ale samozřejmě jsme na Yettici hlavně sportovali. Víme, jak se pohybovat v lavinózním terénu - výprava na Luční, našli jsme se pomocí „pípáků“ v lavině - za Yetticí, píchli jsme si do zasypané Havrdky, která ještě trochu dýchala - Luční, vytáhla jsem Kopču z trhlíny - Luční a hlavně jsme se nikdo nezapíchnul cepínem při tréninku pádu ze svahu-u Yettice. Díky instruktorům umíme z páru lyží a provázků vykouzlit luxusní sanitku na odvoz raněného, poznat, kdy hrozí lavina, snad i rozdýchat polomrtvého. Asi taky víme, jak se do hor obléknout. I když Dvořky popírá všechna pravidla a na výpravě na Luční byl se svoji „krystalkou“ u ucha, vatickami v uších, fleeskou z frcu a lahváčkama Krakonoše v batohu stejně nejlépe v pohodě.

Asi všichni čekáte, že teď přijde na řadu jarní soustředění na Suškách, Kozinec, závěrečné chytání pneumatiky na Prachově, spálené dlaně, naražené paty, zapomenutá hlava ve spáře.. Ale mně se vážně z celého nováčkovského kurzu nejvíce vybavují předešlé akce a příběhy. Toho lezení si užijeme ještě dost, ale akce nováčků byly neopakovatelné a velmi vydařené.

Všem novým nováčkům jen doporučuji: nebojte se hned po kurzu „přifařit“ k nějakému zkušenému lezci-instruktorovi a vyrazit s ním na Prachov. Oni jsou totiž celkem milí, vstřícní a hlavně trpěliví. Jen tak se naučíte dobře lézt, používat správný uzel ve správnou chvíli, dobře jistit a milovat skály.

Míša - Šiša

The Banff Mountain Film Festival World Tour 2002/03 – Jičín 14. června 2003

Cesty dobrodružství vedou po mnoha stezkách - od přelézání budov v Bouldru v Coloradu k překonávání východního hřebene Annapurny; od prolamování jazykových a kulturních bariér v Karakoramě k mladému sportovci s tělesným postižením, který na horských lyžařských svazích posouvá hranice lidských dovedností. The Banff Mountain Film Festival (BMFF) je na svém světovém turné zachytil všechny.

BMFF je mezinárodní soutěž s účastí nejlepších světových filmů a video-záznamů s horskou tematikou. Koná se každoročně první listopadový víkend v městě Banff v Albertě (Kanada). První ročník se konal už roku 1976.

Loňský ročník proběhl od 1. do 3. listopadu 2002. Do soutěže se přihlásilo více než 250 filmů z 29 zemí světa. Byly mezi nimi snímky pořizené vysokoškolskými studenty i profesionálními týmy spolupracujícími se společnostmi jako je BBC a National Geographic. Diváky oslovila a inspirovala široká paleta příběhů z horského prostředí, sportu a kultury. Spolu s dobrodruhy jsme mohli navštívit

takřka celý světa. Filmy nás zavedly do Kanady, Spojených států, Polska, Norska, Nové Guineje, Švýcarska i Austrálie.

Komise do finále předem vybere zhruba 40 snímků, které se na festivalu promítnou. Mezinárodní filmová porota vybere nejlepší filmy a udělí jim ceny v osmi kategoriích: Velká cena, Lezení, Horské sporty, Horské prostředí, Kultura v horách, Krátký film s horskou tematikou a Hraný film s horskou tematikou. Obecenstvo rozhodne o vítězi Ceny publika.

Na své si rozhodně přišli všichni návštěvníci festivalu. Vyznavače volného lezení určitě zaujal snímek *Front Range Freaks – Urban Ape* (prvotřídní cvoci – městská opice), ve kterém uznávaný lezec Timmy O'Neill mění své rodné městečko na hřiště, na kterém slézá budovy, šplhá po sochách, skáče přes zdi a otravuje tím místní obyvatele... všechno jen tak pro zábavu. Film *Matter of Doubt* je zase osobní vyprávění Jean-Christophe Lafaille o dobývání Annapurny, o náročné cestě, kterou musí navzdory stále se vracející minulosti s Albertem Inurategim zdolat, aby dosáhli svého cíle. Podobně jako Bruce Parry a Mark Anstice ve filmu *Cannibals and Crampons*, kteří musejí při svém putování za nejdlehlější horou Nové Guineje projít tropickou džunglí, kterou dodnes obývají kanibalové.

Příběhy o skutečně výjimečných lidech jsou snímky *Anomaly* o Kevinu Connollym, 16letém mistrovi v závodním lyžování, který se narodil bez nohou a připravuje se na Americké mistrovství v horských disciplínách pro sportovce s tělesným postižením a dokument *The Second Step*, který vypovídá o australském horolezci Warrenu MacDonaldu, kterému byly amputovány obě nohy a přesto dokázal s pomocí protéz vystoupit na Federation Peak v jihovýchodní Tasmánii.

Milovníci adrenalinu jistě vzpomínají na snímek *Eiger B.A.S.E.*, který zachytil první B.A.S.E. jump, uskutečněný Cannesem Archem a Ueli Gengenschatzem z tzv. „Hříbu“, bizarního skalního útvaru v severní stěně Eigeru (3970 m). Po třináct sekundách trvajícím volném pádu otevírají oba své padáky a přistávají na úpatí této věhlasné, 1800 metrů vysoké stěny.

Ovšem bezesporu nejpůsobivějším filmem lze označit snímek *Escape Over The Himalayas*, který vypovídá o neutěšené situaci v současném Tibetu těžce zkoušeném čtyřicetiletou čínskou nadvládou. Každý rok posílají tibetské rodiny na 400 pěti až jedenácti letých dětí na nebezpečný, často smrtí končící pochod přes Himaláje a Nepál do Dharamsaly v Indii, kde jeho výsost Dalajláma se svou sestrou založili školu pro uprchlé tibetské děti, aby jim poskytly možnost vzdělání a výsadu svobodného náboženského vyznání. Zazie Blumencron je na jejich cestě doprovází a vytváří film, který je dojemný, tragický a zároveň i plný naděje.

Jistě by byla velká škoda, kdyby si kanadáné nechávali takto kvalitní soubor filmů jenom pro sebe a tak každý rok putují nejlepší filmy festivalu ihned po jeho skončení na turné. Na každé jeho zastávce vybírá pořadatelská organizace ty filmy, které nejlépe odpovídají místním zájmům. Turné začíná svou cestu na počátku listopadu v severní Americe. Severoamerické turné v roce 2001-2002 navštívilo více než 100 tisíc lidí 247 projekcí ve 175 městech. Největší návštěvnost na jedné projekci má Thunder Bay, ON, Kanada s více než 1300 diváky. Každý rok s ním o toto označení soutěží Salt Lake City, UT a Great Falls, MT.

Světové turné se dostane do celého světa a navštíví všechny kontinenty. Ovšem do České republiky zavítalo poprvé až letos a zásluhu na tom má Lezecký kroužek Prachov, který uskutečnil 14. června 2003 historicky první ročník BMFF u nás a právě v Jičíně. Program byl rozdělen do dopolední a podvečerní projekce a byl doplněn o celou řadu doprovodných akcí. Tou nejvýraznější bylo bezesporu předávání čestného členství ČHS významným lezeckým osobnostem Karlu Cermanovi, Oldovi Kopalovi, Radanu Kuchařovi a Bohumilu Svatošovi z rukou místopředsdkyně ČHS Aleny Čepelkové a předsedy Jiřího Nováka, který rovněž celý festival v jičínském kině zahájil. Radan Kuchař zde měl ještě jednu jistě příjemnou povinnost – autogramiádu své knihy *Deset velkých stěn*, kterou bylo možno na místě též zakoupit.

Sobotní slunné odpoledne mezi jednotlivými projekcemi přímo vybízelo jít si zalézt do blízkých Prachovských skal, leč přítomní členové Výkonného výboru ČHS zasedli k jednacímu stolu spolu se zástupci vrcholových komisí hlavních pískovcových oblastí, správ CHKO a DAV a věnovali se problematice pískovcového horolezectví.

Ale zpět do kina. Rozmanitý kaleidoskop filmů spojoval svým průvodním slovem moderátor Českého rozhlasu a televize Václav Žmolík, známý svým kladným vztahem k cestování a k Českému ráji. A o to, aby diváci neodcházeli domů pouze se zajímavými zážitky, se postarali sponzoři, kteří věnovali hodnotné věcné ceny do losovací soutěže probíhající mezi jednotlivými filmy. Výherci si také odnesli volné vstupenky na příští, druhý ročník BMFF, který se uskuteční 11.-12. června 2004. Bude probíhat též ve dvou promítacích blocích, které se však přesunou do pátečního a sobotního podvečera. I na tento rok se plánuje celá řada doprovodných akcí, na jejichž přípravu bude mít organizační výbor mnohem víc času

než letos a tak doufá, že se mu také podaří přilákat do Jičína mnohem víc návštěvníků než při prvním ročníku. Pokud pomůže i počasí a bude sucho, nepohrdnete jistě ani blízkými věžemi Prachovských skal, na jejichž údržbu mimo jiné také část výtěžku z této akce putuje.

Takže při příštím festivalu se na vás těšíme a vy se těšte na skvělé filmy, jaké jste na širokém plátně se zvukem dolby stereo a českými titulky ještě neviděli!

Jana

Nejen o bále.

Fakt už mě ta rána nudila. Každý den si postávám v 8.17 před „okresem“ a čekám na odvoz do Bolky. Kolem projíždí žlutý Ford Mondeo. Přibrzdí, stahuje okýnko a....“Kuku-ty kluku!!“ nebo „Baf!!“ V lepším případě „ Ahoj tetááááááá!“ Poznali jste? No jasně-Pindik! Už v tuhle ranní dobu veselá kopa.

Jednou si to na podzim postávám s Kokešem před gymplem a řešíme asi něco děsně důležitého, když v tom profrčí žlutý fantom. Ani nestačil stáhnout okýnko a zakukat. „Hele Pindik! A nekuká!“

Kokeš: „Asi spěchá za Štěpánkou - telecomák jeden!“ Telecomák?! No jasně. Mrkneme s Kokešem na sebe a začneme se tlemit. Polepíme Pindikovi auto samolepkama Český Telecom! Ještě ten večer vymyslíme co, kdy a jak. Jsou dvě varianty - výročka a ples. Nakonec vítězí ples. Úkoly jsou rozděleny. Já seženu samolepky, Kokeš odtahovku a reflektor.

Celou zimu jsou pro mně úterní volejbaly s Pindikem ještě zábavnější než obvykle. Představuju si ho, jak hrdě projíždí Jičínem s polepeným autem a kuká. Čtrnáct dní před plosem je vše připraveno. Zamluvená odtahovka, halogen, šéf dopravního oddělení pražského Telecomu mi do práce posílá balíček se samolepkami. Vše běželo jako na drátku. Do poslední chvíle.

Jenže pak si Roubič v Rakousku na lyžích vzpomněl, že už uplynula dost dlouhá doba od Mrazíkových omrzlin a že to chce zase nějakou akci. Tak si nechal od (jak teď říká „zasranýho“ snowbordisty) prorazit slezinu. Takže trávíme čtrnáct dní v Rakousku v nemocnici a já volám Kokešovi, že to asi necháme na jindy a že nemám náladu na nějaké ptákoviny a že....

No jo, jenže Lukša se mi rychle zotavil a v pátek začal kňučet, že aspoň na chvíli, že bude jen sedět a koukat a že se na ten ples tak těšil a že.. Takže volám zase Kokešovi, že teda akce jo a zítra. „ Ty vole to je ten ples zítra? Já myslel až za týden! Já jsem s Rózou na horách! To nestíhám“. Hm. Tak jo. Tak jdu za Fugasem a všechno mu vyžvaním. Rušíme teda odtahovku a reflektor a že to jen polepíme. Jenže Kokeš je Kokeš a tak balí Rózu a frčí do Jičína. Cirkus bude!

Ples je jako obvykle super. Na začátku mně Fugas ukáže supertajné číslo, pod kterým se skrývá „zvláštní cena“. Jo 22. To si budu pamatovat. Až se bude o půlnoci tahat z klobouku, vytáhnou „jako“ 22. Pro jistotu sděluju číslo Roubičovi. To kdybych byla čirou náhodou o půlnoci pod vlivem (emocí) a zapoměla ho. Jenže Roubič mi říká, že na díru ve slezině nejvíc zabírá pivo a fernet, tak si lísteček s číslem radši od Fugase beru a celý večer ho žmoulám v ruce. (Píco to fakt nebyl posmrkaný kapesník!)

V jedenáct vše propuká. Pasuju se na asistentku a tahám čísla z klobouku. Mezitím přijíždí na odtahovce Pindikův vůz a Fugas s Roubičem a Kokešem na něj hned lepí samolepky. Tombola vrcholí. „ A už tady máme speciální cenu.....a vyhrává číslo.....22!!!“ Hehehe Štěpánko to máme my!!! Fakt Pindik jo? To je ale náhodička! V obálce je napsáno něco v tom smyslu jakože cenu věnuje Ford Charouz atd. Všichni musí ven a Pindikovi se zavazují oči šálou ala Kodet. Venku stojí už naleštěný Ford Mondeo s telecomáckými samolepkami. Dav před hospodou bouří a hvízdá. Myslím, že Pindik zase kukal, ale nebylo ho slyšet. (Později se od Pindika dozvídám, že si myslel, že vyhrál opravdu nové Mondeo. Asi ho ta čísla z výročky zmátla).

Pindik je v záři reflektorů hvězdou večera. Fugas fotí. Totiž nefotí. Došly baterky. Ale to neva. Tady šlo hlavně o pocit a srandu. A to se myslím podařilo. KUKU!

PS: Jo a taky vám chci poradit, jak vyhrát na plese lano. To si na začátku vezmete lísteček do ruky a pak.....

Miša

Srdíčka na „Rudolfce“.

aneb jak se otcové od rodin dostanou na vojenské cvičení a sedřou se až do krve, vid' Pindiků!

Byl to dobrý nápad, opustit, alespoň nakrátko, naše malé Krkonoše a vydat se užít si trochu skialpinistického sportu do krásných Alp. Po několika vzájemných telefonátech se vytvořila morálně odhodlaná skupina jičínských skialpinistů, členů našeho oddílu: Prochor, Bača, Pindík, Bříza a Fugas. Směr jsme nabrali přímo do ráje skialpinismu, na proslavenou horskou chatu Rudolfshütte - Alpinzentrum. A protože Fugas je předseda na svém místě, vyslal nás na tento zájezd se samotným hlavním metodikem ČHS Dušanem Stuchlíkem. S tím, že nám Dušan jen tak ukáže, co bychom v těch horách asi mohli umět, co by nás mohlo potkat a jak se asi správně zachovat v rizikových situacích. Jako správní horolezci jsme měli v batožinách odpovídající výzbroj včetně lavinových vyhledávačů atd., ale i něco rumíku, který si někteří museli jako další povinnou výzbroj narychlo přikupovávat ještě po cestě. Kdo by ale, světe div se, tušil, že se těch rumíků nikdo za celý zájezd ani nedotkne?!

Ale popořádku. Vloni v lednu jsme dvěma auty absolvovali 4denní, opravdu pěkný, zájezd. Sněhu v Evropě nebylo dost, doufali jsme, že v Rakousku to bude lepší. Trochu štěstí jsme měli, neboť před naším příjezdem pár desítek centimetrů napadlo, ale i tak jsme ke konci zájezdu nějakou tu díru ve skluznici našli. Na Rudolfshütte jezdí pouze nákladní lanovka, ta nám batohy mohla odvést nahoru, ale my jsme ihned nastoupili na první túru. Cestou k boudě, cca 8 km dlouhou s převýšením 850 m, do nás už od začátku hlavní metodik hustil abecedu chůze „na pásech“, obraty a přešlapy a vše jsme využili hnedle následující dny. Trochu sněžilo, přesto jsme se mohli po cestě věnovat i místopisu. V polovině kopce jsme potkali další „kamarády - pásáky“. To zhruba třicetičlenné družstvo horských myslivců v plné výbavě cvičilo svou profesi, tak trochu jsme si připadali jako oni.

V podvečer jsme konečně dorazili na Rudolfku. Ten barák, to je paráda, pastva pro horaly. Ani tak nejde o jeho vlastní venkovní vzhled. To je jako naše Labská bouda, ale to využití vnitřku je neskutečné. Krásně vybavená kuchyň s restaurací, recepce s možností sledovat vývoj počasí každých deset minut na počítači, nad zdí okolo recepce navrtané umělé chyty, které Tě odvedou vzhůru na cvičnou stěnu mířící až pod strop pětipatrové budovy. Celou tuto stěnou můžeš postupně sledovat z ochozů každého patra, takže lze fotit kamaráda skoro na tři metry i v té nejvyšší pozici stěny. Za ochozy se dostaneš do jednotlivých chodeb k pokojům či apartmánům a nebo k hromadné noclehárně, kterou měli připraveno pro nás. Více komfortu jsme ani nechtěli. Nakonec, tak jsme zvyklí z Yettice, akorát zde jsme měli každý u postele lampičku s poličkou a přes uličku jednu šatní skříňku jako někde v Kolbence. Do vybavení boudy patří i další boulder room s nastavitelným sklonem stěn, posilovna, sauna, obchod s půjčovnou veškerého vybavení, které zde v horách potřebuješ. Můžeš si sem vyjít jen tak v saku s napěchovanou kartou a vybavit se až tady. Na umělé stěně je řada štandů, kde lze nacvičovat různé jistící techniky. Zde jsme již po první, naprosto vydatné a velmi vkusné večeři, začali nácviky sebezáchrany „na sucho“. Dušan do nás začal hustit takové množství informací a my jako poslušní žáčci z Obecné školy svého Igora Hnízda poslouchali, snažíce si vše zapamatovat do posledního detailu. Co kdybychom to už zítra potřebovali načisto! Večer jsme padli do spacích kotev jako mrtvoly. Zval jsem kamarády ještě na partičku večerní kanasty, ale každý si rozebral jen malý balíček mých reklamních karet od firmy Penthouse a hledal si tu pro něho nejhezčí vyfocenou boubelatou dámu. Na rumíček neměl chuť nikdo. Každý z nás se soustředil na to, jak ráno ihned vyrazíme do okolních kopců. Do konečného výčtu vybavení Alpinzentra musím ještě připomenout několik poslucháren s možností moderní video projekce, zde se pořádají veškeré možné kurzy ŐEAV na všech úrovních metodiky. Prostě horolezecká oáza. Ta ale nebrala konce!

Ráno, když se rozednilo, jsme skrze okna jídelny mohli přímo od stolů pozorovat okolní hory a vysledovat směr možných túr do okolí. Bohužel, brzy se zatáhlo, takže dohlednost nebyla tak dobrá. Přesto jsme obdivovali přehradu jezera Weifsee pod náma, kde v celé šíři její hráze lze nacvičovat cca do patnácti metrové výšky lezení v ledu. Na druhém břehu pod přehradou navíc po celý den, snad i v noci, kropí obrovské rampouchy, kde si ledaři přijdou opravdu na své. První naše túra vedla směrem na 2700m vysoký Medelzköpf (2760). Obešli jsme jezero a začali další metodické cvičení v terénu. Každý svou lopatou začal studovat výšku a strukturu sněhu, Dušan chrлил z jednoho rukávu své vědomosti, doslova z kapes druhého rukávu neskutečné pomůcky jako teploměr na měření sněhu, lupu na sledování struktury sněhu, kartičky se zakreslenými typy různých druhů krystalů sněhu. Po metodické průpravě odhadnutí rizika lavinového terénu jsme pokračovali vzhůru. Počasí bylo opravdu zimní, cca patnáctistupňový mráz, fujavice, trochu mlha. Ideální čas - nečas na to, abychom si zahrabávali pipse a začali školení ve vyhledávání. Zabaleni do kapuc goráčovek jsme dlouho nevydrželi a museli se zahřát dalším postupem směrem k vrcholu.

Pod posledním strmým výšvihem byl již povrch Medelzköpflu ledovatý. Zde jsme dostali další díl výuky. Všude se dá dojít na lyžích, takže abychom nevyměkli a nešli pěšky, obuli jsme si na lyže pod vázání stoupačí železa alias haršajzny a směle stoupali na lyžích k cíli. Na vrcholové fotografii jsme pěkně zakuklení, protože fičelo opravdu alpsky. Sjezd v difúzce nebyl zrovna nejfotogeničtější, ale o pár metrů níže už bylo přehledno. Dolů jsme sjížděli pod stožáry bývalé sjezdovky, ale sněhu nebylo opravdu tolik, abychom ze sjezdu měli ten pravý požitek (ten nás čekal až další den). Pod sjezdovkou u „spící“ strojovny, pěkně v závětrí, jsme poslušně opět vytáhli lopatky a pípáky a do nekonečna jsme se „hledali pod lavinami“. Těžko na cvičišti, lehký v boji. Nikdo z nás by nerad zůstal pod hromadou sněhu, nikdo z nás by určitě nechtěl zažít situaci, aby neuměl pomoci kamarádovi, pokud by se do takového vážného momentu dostal! Byli jsme vnímavými žáky!

Se soumrakem jsme zabalili fidlátka a naposledy ten den obuli na lyže pásy a vystoupali do chalupy. A protože večere byla až za hodku a půl, nemohli jsme se přece jen tak povalovat a čekat na žvanec. To učitel metodik nás již zval na cvičnou stěnu a opět jsme začali nacvičovat „na sucho“, tentokrát záchranu po pádu do trhliny. K večeri jsme pak šli totál vyhladovělí. Jak k dílu celý den, tak k jídlu večer. Vařili tu náramně, každý jsme si, jako správný Čech, dal tři chody. Pak zbylo místo pouze na jedno pivko-za tři eura. Víc by snad ani nechutnalo. Po večeri se natáhnout? Kdepak! Náš volný čas o dovolené je drahý a z Dušana jsme nedostali ještě zdaleka všechno. Pěkně do půl desáté jsme probírali, jak správně v horách naplánovat túru, jak používat metodickou kartičku k výpovědi o nebezpečí lavin „Stop or go“. Pak sprcha, na rum ani pomyslet, pouze na chvíli rozdám kamarádům do „kotečů“ pár karet s penthouskami, ale i ty se mi po pár vzdychnutích brzy vrací zpět. Kdo nás někdy viděl pařit po večerech na horách, nestačil by se divit, manželky by z nás měly velkou radost, jak spořádaně dokážeme trávit svůj „klukovský“ čas.

Následující den byl jak vyměněný. Harmonogram byl v podstatě stejný, ale počasí super. Skoro minus 20, jasno, až zrak přecházel. V sedm jsme už při snídani měli nosy nalepený na oknech, fotili a zírali všude okolo. Hlavně směrem k Sonnblicku (3088), kam jsme měli tentokrát vyrazit. V osm jsme už sjížděli k jezeru Weifsee a po zamrzlé a zasněžené hladině, s dýmem u úst, spěchali pod další kopec. Velkolepými kuloáry okolních hor, střídavě v jejich stínech a střídavě na ostrém, ale mrazivém slunci, jsme stoupali k této, pro skilapinisty populární, metě. Přes údolí, ve stejnojmenném ledopádu, jsme mohli sledovat vzdálené stopy, korytka v prašanu, které si vytvořili alpinisti při cestě dolů. Ta paráda nás čekala po zdolání dnešního sportovního cíle. Na závěrečný výšvih jsme opět nasazovali haršajzny, místo lyžařských brýlí proti padajícímu sněhu tentokrát ty sluneční. Funělo, ale výhled do okolí byl náramný! Sjezd po zasněženém ledovci byl odměnou za celou tu cestu na kopec. Horní partie prudkého svahu jsme odsakovali, dále pak už nekonečná pláň panenského prašanu. Každý si dolů vyrobil to svoje pravidelně klikatý korytka, někdo i asymetrický lavor, ale to k tomu patří.

My jsme ale na komplexním výcviku. Našli jsme si hranu sněhu nad jezerem Schafflkoglsee a zde jsme si naostro zkoušeli zachraňovat kamaráda spadlého jakoby do ledovcové trhliny. V zapření vytvořit štand z lyží, zafixovat prusíkem a vyrobit jednoduchou kladku, kterou jsme museli figuranta vytáhnout nahoru. Protože již byl odpolední mrazivý stín, nemusím popisovat, že než být figurantem pasivně visícím přes hranu domnělé trhliny, každý rád se potil vytahováním postiženého kamaráda. Po vyprázdnění termosek jsme dokorýtkovali k jezeru pod Rudolfkou, opět závěrečné pásy a přes jezero hurá na chatu. Opakoval bych se, když bych popisoval opět nástup na teorii ještě před večerí, přecpání vynikajícím jídlem a opět na výuku. Tentokrát výrobu provizorních saní z lžice lavinové lopaty, skialpových lyží a hůlek svázaných povinnými pěti a třímetrovými smyčkami. V čem se ale nebudu opakovat je vzpomínka, která je vlastně mottem tohoto článku. Již ve čtvrtek, první den po příchodu na Rudolfshütte, jsme museli Pindikovi ošetřovat obrovské, do krve stržené puchýře na patách. Měly tvar dokonalého srdce a svou barvou ho opravdu připomínaly. Musel jsem vynaložit veškeré své lékařské gynekologicko - porodnicko-záchranářské zkušenosti na jejich ošetření, neboť Pindík ani na chvíli nezapochyboval, že by se pro tento handicap nemohl zúčastňovat všech fází našeho horského vojenského cvičení. Takové srdce má jen opravdový horal nejen na patách, ale i v hrudi, když se dokáže i přes takovéto nepříjemné zranění přenést do takové psychické a fyzické pohody, že absolvuje plnohodnotné výcvik s ostatními zdravými borci. Doufám, že budete mít možnost někdy zhlédnout fotky (včetně srdíček) z celého zájezdu, který máme s Fugasem zdokumentován na céděčku.

Sobota končila a opakuje se náš rituálek s kartami těsně před usnutím. Kdo neusne první, může vyslechnout to, co poslouchají naše manželky každý večer v ložnicích, když neusnou ony jako první. Plechový kroužek uzávěru na rumu opět neporušen!

V neděli dopoledne jsme šli nacvičovat pod hráz Weifsee na ledovou stěnu. Štandy z cepínů, zavrtávání a uvolnění ledovcových šroubů pomocí navázané smyčky, jištění v ledopádu. Všichni jsme

v mačkách a zkusíme tento náročný zimní sport. Odpoledne nás čeká závěrečná túra přes Tauernmoos see směrem dolů. Dušan vybírá cestu přes vrchol Rötenskogele (2164). Počasí nám opět přeje, je azúúro a my po cestě vybíráme další potencionální túry na další zájezd do těchto míst. Neskutečný je zážitek při průchodu silničním tunelem, kde jeho horní i dolní vchod je skoro uzavřen obrovsky dlouhými rampouchy, které ze shora visí dolů jako pevné záclony, opatrně se mezi rampouchy proplétáme, abychom některý z nich neulomili či aby nás některý ze shora nepropíchnul. Zevnitř tunelu pohled ven jako z útroby tlamy velryby skrze obrovské špičaté zuby. A pak už jen příjezd na parkoviště v Enzinger Bodenu.

Skialpinistické cvičení končí, nekončí však nácvik startování telekomáckého fordu pomocí startovacích kabelů. Není divu, protože přes víkend mrzlo až praštělo! Nakonec i fordík si dal říci, i když mu to rozmrznutí trvalo až do Bishofshofenu. Pak jsme již v pohodě k půlnoci dorazili domů.

Hoši, díky za krásný čtyři dny. Díky za Fugasův nápad pozvat Dušana Stuchlíka. Díky jemu za to, že se nám i přes naše někdy neslušné zívání při odborném výkladu tak věnoval! Nás to horský cvičení opravdu pěkně utahalo, o to víc nás to ale skutečně bavilo!

Bříza senior

Kyrgystán 2003

Již jsem měl opravdový abst'ák a chtěl jsem někam vyrazit. Pro špatné sněhové podmínky jsme zrušili skialpinistický výlet do Kanady a když jsem dostal tip na zájezd do Pamíru, dlouho jsem neváhal.

Karel z Prahy organizoval expedici na Pik Lenin. Dlouho nebylo jasné, kolik nás pojede, nakonec byla naše výprava pouze tříčlenná. Karel - zkušenosti z Himaláje a z Peru, avšak nehorolezec, Tomáš – fotograf, zcestoval skoro celý svět, zkušenosti z hor žádné a já. Cíl expedice (dále tomu budeme říkat již jen výlet) byl Pik Lenin 7150 m.n.m. v Kyrgystánu. Odlet 18.06 z Prahy, přílet do Biškeku 19.07. V horách k dispozici 18 dní. Předpokládaná cena 27tis. Kč.

Po horečnatých přípravách konečně odlet. Neminula nás klasické redukce nadváhy na letišti. 2,5 hodiny letu do St.Petersburbu, 7 hod. čekání v tranzitu na letišti a 4,5 hodiny letu do Biškeku, kde jsme ve 2 hodiny ráno (4-hodinový časový posun). Z letiště jsme již měli zajištěnu dopravu do BC a potřebné doklady od místní cestovní kanceláře Ťan-Šan Travel. V 9 hodin přelétáme do města Osh, kde se ubytováváme a vyrážíme na tržiště nakoupit potraviny.

Další den nás čeká cesta terénním autem do BC. Protože jsme vyrazili až v 11 hodin a posádka neznala přesnou cestu, o dobrodružství nebyla nouze. O půlnoci jsme zabívali asi 1km od BC, protože naši průvodci nedokázali nalézt cestu přes poslední ledovcový potok. Ráno jsme pohodlně dorazili do BC (3700 m n.m.) a po postavení stanů jsme ještě vyrazili na aklimatizační procházku do sedla Putěčestvėnikov 4200 m n.m. Počasí nádherné, výhledy úchvatné. Ze sedla ještě zdoláváme nejbližší vrchol a pro zpestření pokračujeme hřebenem, na jehož konci sejdeme na výstupovou pěšinu.

Cestou do sedla jsme došli párek Poláků. Karel je na tom fyzicky dobře a pomáhá Polce vynést batoh do sedla. Poláci mají pořádné bágly a jdou do C1. Později je z hřebenu pozorujeme, jak míří k ledovci. Pohodlně se vracíme do BC, vaříme a plánujeme další aklimatizaci. Vzhledem k tomu, že všechny okolní vrcholy mají pod 5000 m n.m., rozhodujeme se pro další aklimatizaci již na Leninovi.

Druhý den v 8 hod vyrážíme na třídní aklimatizaci. Přecházíme sedlo Putěčestvėnikov, scházíme k ledovci a docela těžce hledáme cestu přes krajní rozlámaný pás ledovce, který je zasypán kamením. Hlavní pás ledovce nás překvapil. Poměrně čerstvý a natátý sníh zakrýval trhliny a nikde ani památka po vyšlapané cestě. Navazujeme se a s rozpaky vyrážíme. Po ledovci se jde asi 4 km. Zpočátku to jde dobře, avšak sníh je stále rozbředlejší, takže se občas propadám až po kolena. Konečně jsme uviděli stany a dorazili jsme do C1, který leží na postranním pásu ledovce s vrstvou kamení.

V C1 (4 200 m n.m.) jsou pouze dva stany. Jeden patří Polákům a druhý obývá odhodlaně vyhlížející Ruska. Mají v plánu vyrazit zítra společně na vrchol Lenina normálkou. Ještě dnes večer se chtějí přesunout po ledovci blíž k nástupu. Večer opravdu balí, na místě nechávají stát jen stan Rusky a prohlašují, že se za 5 dní vrátí. Protože nejsou vidět žádné stopy, jsou zřejmě první, kteří letos vyrážejí na vrchol.

My upravujeme místo na stan, vaříme a připravujeme se na zítřek. Protože máme jen jeden stan, Karel si bere spacák s tím, že bude pohodlně sám spát v prázdném stanu Rusky. Za chvíli se vrací a dovídáme se, že ve stanu nebylo možno najít kousek rovného místa, na které by si mohl člověk lehnout. Inu drsníci ještě žijí.

Ráno se rozdělujeme. Tomáš již svého maxima dosáhl a zůstává na místě, Karel a já vyrážíme na aklimatizaci s cílem dosáhnout C2 v severní stěně a vrátit se. Naše trasa je nejprve shodná s normálkou a cca ve 5000 m n.m. pokračuje vlevo do středu stěny, zatímco normálka traverzuje k C2 doprava. Postupujeme po stopách poměrně rychle a sledujeme, jak se přibližujeme k družstvu před námi. Bez problémů zdoláváme ledovcový výšvih (ve kterém jsme měli podle informací zdolávat obtížnou trhlínu) a zanedlouho docházíme odpočívající Poláky a Rusku. Chvilí zastavujeme, občerstvujeme se a vyměňujeme si dojmy. Dále již pokračujeme jako první. Sníh je na chůzi v mačkách pevný, jenom kyslíku kvapem ubývá. Těsně pod našim dnešním cílem začíná sněhu přibývat a my se přezouváme do sněžnic. Již musím naplno využívat kapacitu svých plic. Konečně dorážíme pod jednu z ledovcových boulí, je 14 hodin a výškoměr ukazuje 5 500 m.n.m. Kopeme plošinu pro stan, necháváme na místě pár drobností a vyrážíme zpět. Sníh je již trochu nataven, necháváme si sněžnice a rychle ztrácíme výšku. Překvapení nás čeká pod výšvihem, kde se teplem obnažily trhlíny a oproti výstupové trase jsme přinuceni trochu kličkovat. V 17 hodin jsme v C1 a slibujeme si, že po ledovci již budeme chodit jen ráno. Druhý den necháváme stan a pár věcí na místě a nalahko pohodlně za 4 hodiny scházíme do BC.

BC se trochu zaplnil. Přijeli Skotové, Dáni a také děvčata z Alma A ty, se kterými jsme se rychle seznámili. Protože je zde k dispozici satelitní telefon, pokoušeli jsme se získat informace o počasí. Vedoucím tábora jsem byli ujištěni, že takhle ideální počasí je opravdu výjimkou a že bude trvat maximálně 5 dní. Na základě této informace se rozhodujeme, že k vrcholu vyrazíme již zítra večer.

Druhý den odpoledne přišla poprvé krátká bouřka nad hlavním hřebenem. O půl šesté vyrážíme a za tři hodiny jsme pod ledovcem, kde bivakujeme. Ráno pohodlně za 2,5 hodiny přecházíme ledovec a máme celý den na odpočinek. Do stěny ještě nikdo další nenastoupil, několik jedinců si dělá pouze vynášku do C1. Večer se přesouváme blíže pod nástup a ráno vyrážíme. Karel nasazuje tempo a já ho nemohu přesvědčit, že nikam nespěcháme. Ve 13.30 jsme v C2, stavíme stan, vaříme a rozehríváme si sních na zítřek a chráníme se před bodavým sluníčkem. Ve stanu je 30°C.

Vyspal jsem se kupodivu dobře, po otevření stanu však není nic vidět. Výškoměr nám prozrazuje, že jsme o 40 m výš. Za chvíli vidíme, že mraky jsou jak nad námi, tak i pod námi. Snídáme a přemýšlíme co dál. Když Karlovi ulítl spacák, který si dal na sluníčko oschnout a jistil jsem, že máme sněhem zapadaný a zamrzlý vaříč, nebylo o čem přemýšlet. Ideální podmínky, které jsme na výstup potřebovali, prostě nenastaly. Balíme, na místě necháváme potraviny a palivo a dáváme se na ústup. Za chvíli se noříme do mraků pod námi a pozorujeme, že tuto noc zřejmě nemrzlo. Trhlíny pod výšvihem nás o teplé noci jasně přesvědčují. Tam, kde jsme včera ráno lehce přešli, jsme dnes neměli sebemenší šanci. Usilovně hledáme novou cestu, několikrát se dokonce plazíme bez batohu po nepřilíš pevném sněhovém mostu a nakonec se nám daří sestoupit do bezpečnější oblasti. V C1 si jen vyzvedáváme uschované věci. Stále zde stojí stan Rusky, ačkoli již uplynulo 6 dní od jejího odchodu. Po jejím družstvu marně pátráme v trase normálky. Hned pokračujeme do BC, kam dorážíme v 16 hod.

Byl jsem rád, že Karel první prohlásil, že nahoru již nejde. Co však s načatým výletem? Po poradě se rozhodujeme, že odjedeme na jezero Issyk Kul' (1600 m n.m., 180 km dlouhé, 60 km široké a okolo kopce nad 4000). Tam jsme si skutečně užili, pět dní na plachetnici, výlety do zajímavého okolí. Opravdu dovolená. Na zpáteční cestě ještě naplno využívám dva dny v St. Petersburgu a pak již domů.

Povedl se pěkný výlet, zavěsil jsem však řádný pytel. Doufám, že to není beznadějně a že se mi ho podaří sundat. Chce mi někdo s tím sundáváním pomoci?

Ruda Klíma

Do roka a do dne opět v Chamonix.

Tak jsme zase tady, opět po roce prohlížíme předpověď počasí v domě Horských vůdců v Chamonix. Poslední dobou panuje v celé Evropě přicházející jaro a jak se zdá, tak tomu nebude jinak ani zde. Předpověď hlásá 14 dní slunečno bez mráčku a nám tedy nezbývá nic jiného než vyrazit. Přejíždíme cca 8 km do vesničky Argentiere, jíme, balíme a vyrážíme na lanovku Grands Montets, jež nás za cca 17 euráčů vypraví na vrcholku černý sjezdovky. Lyže jsme oproti původnímu plánu nechali v autě a tak sjezdovku šlapeme po svých a po chvíli v dáli vidíme Refuge d'Argentiere, kam míříme.

Dušanovy zkušenosti jsou takové, že v zimě je na chatě otevřený „zimní vchod“, což by nám dost zpříjemnilo první noc. Za tři hodinky na chalupu dorážíme a nejenže zimní vchod je otevřený, ale otevřený je i vchod letní a v baráku je spousta lidí. Na jednu stranu jsme sice rádi, na druhou stranu však musíme za noc pro dvě osoby zacvakat 21 euro. Chata je zřejmě v provozu již od prvního týdne v březnu

a taky v závislosti na počasí. Je možno zde přespát ve spacáku za cenu výše zmíněnou anebo si přijít jenom s kreditkou v kapse a veškerý komfort s teplem, jídlem a snad i tekoucí vodou zaplatit.

V klidu se vyhříváme v posledních slunečních paprscích a máme čas zkoumat stěnu, která je naším cílem. Je to Les Droites a jeho severní stěna, jež se tyčí přímo před námi a my porovnáváme rady průvodce a nákres se skutečností. Dle informací z internetu jde o „*neblaze proslulou prudkou severní stěnu s ledem přes 70° , která byla poprvé přemožena v r.1955 P.Corneau a M.Davaille s použitím pěti bivaků. Má originální pověst pro krajní obtížnost, jež byla později o trochu snížena díky nové výstroji do ledu a řadě odvážných sólo výstupů, ale dosud zůstává náročná pro řadu expedic*“.

Cesta je celkem jasná a prvovýstup námi zvoleným směrem podnikl nějaký pan Ginnot, pod jehož jménem je cesta také známá. Průvodce určuje dobu výstupu na cca 25-30 hodin s jediným možným místem pro bivak zhruba v polovině stěny. Sestup je pak naznačen na druhou stranu hřebene cca 350 metrovým žlabem na ledovec Mer de Glace. Radíme se s jedním zkušeně vypadajícím frantíkem, který tvrdí, že se to leze bez bivaku, nastupuje se tedy velmi brzo v noci (cca 2:00) a konec cesty je na chatě Refuge du Cuvercle na druhé straně hřebenu.

My jsme rozhodnutí využít pěkného počasí pro noc pod hvězdami a tak ráno nikam nespěcháme, k nástupu se dostáváme zhruba za půl druhé hodiny a kolem deváté začínáme lézt. Zajímavé bude překonat okrajovou trhlinu a pak zhruba dvě délky, než se led více položí. Vše probíhá v naprosté pohodě, jistíme většinou jenom u štandů a postupové šrouby dáváme zřídka. Stát stále na předních hrotech je celkem náročné a tak máme za chvíli lýtka jak Pepek Námořník předloktí. Občas narazíme na ledové hodiny, jimiž někdo před námi označil štandy. Kolem 15. hodiny po cca 17 délkách, bez problémů, ale unavení, dolézáme k místům, kde byl v průvodci vyznačen bivak a tak hledáme. Nakonec nalézáme jen pozůstatky toho, co možná bivak bylo.

Polička v 70° ledu, dlouhá 150 cm a široká tak 40 cm. Nad tímhle „bivakem“ však byla dobrá možnost zajistit a tak s vědomím dostatku času jsme se vrhli plošinku poněkud zvětšit. Ve tvrdém vodním ledu to nebylo zadarmo, ale za to „pohodlí“ v noci nám to stálo. Vaříme, jíme, uléháme, já rozehrívám svoje prsty na nohou, jež jsou po loňsku poněkud náchylnější na mráz a aplikuju na ně japonské zahřívací pytlíčky. Moc tomu nevěřím, protože když jsem to doma zkoušel, tak to fungovalo nějak divně, ale když už to mám s sebou, tak proč to vozit domů. Pytlíčky jsou z lékárny a stály kolem 25 Kč/ks. Jsou jednorázové, reagují se vzduchem, nesmí přijít na holé tělo a mají vydávat teplo po dobu až 15 hodin. A opravdu, celou noc nám nohy jako u kamen, takže vřele doporučuju všem s podobnejma potížema.

Kolem 4. hodiny jsem poněkud překvapen, když slyším cizí hlasy. Na halucinace to nevypadá a tak se, ač nerad, soukám ze spacáku a rozhlížím se. Vejrám jako blázen na dvojku frantíků, kteří bez čelovek v naprostu neuvěřitelném strojovém tempu „proběhnou“ kolem nás. Dušan je prý viděl vycházet kolem 2. hodiny z chaty. No to je paráda, tak my se tady s tím ser..m celej den a místňáci chtěj bejt na oběd zase doma. „Hmm...“ ráno je ještě daleko a tak znovu utěšujeme vchody do spacáků a pokoušíme se spát. (Jen tak mimochodem, zkoušel si někdo z vás sundat flísku v uzavřeném spacáku, na 40 centimetrový poličce v půlce kilometrový stěny?)

Do svítání kolem nás proběhlo zhruba 6 dvojek, takže romantika v háji a my jsme pochopili, že tahle cesta je něco jako Weberovka Alp. Naprostá většina těch borců lezla stylem, že první sice vrtá šrouby, ale oba lezou současně bez štanování a druhý až k jištění doleze ,tak ho zruší. Po snídani jsme se tedy zařadili do fronty za zkušeně vypadající Italy a načali jsme druhou, dle průvodce zajímavější, půlku stěny.

To, že byla zajímavější, se potvrdilo. Absolvovali jsme dalších cca 15 dýlek, převážně v kvalitním ledu, s několika kolmými výšvihy, ale „výhrůžné“ informace z průvodce o délkách skotské klasifikace 5 se nepotvrdily a my tímto potvrzujeme, že v cestě nebylo, pro průměrně schopného ledoborce, žádného zásadního problému. Krom toho vlastně ani jeden z vás neví co to „skotská 5“ je. Ale uznejte , že to zní výhrůžně. Jediné, avšak zásadní překvapení z lezení nám přichystal sólista, který mě s anglickým klidem obešel u štandu a celou cestu v „klidu vysprintoval“ za 6 hodin. A my jsme tam strávili 2 dny !

Hurá na sestup. Ten je výše zmiňovaným žlabem, v jehož celé délce jsou po 60 metrech erární štandy. Ty jsou celkem v pohodě viditelné i pro neznalce. Z délky slánění vyplývá výhoda 60-ti metrového lana, která je znatelná i v cestě samotné. My jsme samozřejmě čerství majitelé nové padesátky. V případě jakýchkoliv potíží je možno žlábek sejít bez pomoci lan. Poté se žlab rozestupuje na šikmou sněho-ledovou pláň, ale směr celou dobu jasný – pořád dolů. Pozor však na obrovskou okrajovou trhlinu, která může poněkud zkomplikovat sestup v nočních hodinách. My jsme ji obešli úplně vpravo, ale zřejmě by to šlo i úplně vlevo. Prostředkem to nejde. Sestup až na přijatelně rovnou rovinu na ledovci Mer de Glace nám trval cca 6 hodin.

Ráno jsme si počkali na sluneční paprsky, sežrali jsme všechno, co jsme měli (polévka a chleba) a před polednem vyrážíme směrem vrchní stanice zubačky Montenverz, kterou v cca 15:00 pohrdavě míjíme a pěšky sestupujeme kolem 17:00 zpátky do civilizace.

Jsme opět v Chamonix odkud jsme před 4 dny vyrazili. Auto však máme v Argentiere (8km) a tak jako „moudřejší“ prohrávám střížbu, jdu na stopa a nechávám Dušana sladké nečinnosti. Stop se vydařil a tak za hodinku frčíme zpátky do Čech.

- Takže :
- severní stěna Les Droites – cesta od „Ginnota“
 - kdo : Dušan a Mrazík
 - nástup z chaty Argentiere
 - první den cca 17 dýlek v 60° ledu
 - v polovině stěny velmi špatný, avšak zřejmě jediný možný bivak
 - druhý den cca 15 dýlek v 70°-90° ledu (kvalitní led)
 - sestup na druhou stranu hřebene (ledovec Mer de Glace)
 - použitý materiál: 10 šroubů (stačilo by i 8), 3 friendly – průměrná a menší velikost (využili jsme tak dvakrát), sada vklíněnců (využili jsme tak snad jen na zajištění bivaku), dvě lana (vhodnější je 60m), kompletní a kvalitní výbavu do ledu a na bivak pokládám za samozřejmé

Zdar Mrazík

Na Annapúrnu (pokus třetí)

Pomalou se vracím do normálu. Jsem doma pátý týden z výletu na daleký východ. Třetí expedice do Himálaje. Doufám, že ne poslední. Cíl - Annapúrna IV 7525m z jihu. Dá mi to asi víc psaní než se předpokládalo. Plány byly smělé. Téměř on line přenosy pomocí satelitní techniky, notebooků, digitálních foťáků a vím já, čeho ještě? Avšak popořádku.

Ke strojům a na chmelnice !

18. září přilétáme do Kathmandú. Z Ruzyně do Vídně a dále přímo směr KTM. Poměrně slušnou nadváhu jsme přepravili bez problémů (otřepaný trik s lehoučkými příručky). Na místě nás čekají Radek i Honza. Ti letěli o týden dřív vyřizovat potřebné formality, s kuchařem Santou nakoupit potraviny i část kuchyňské výbavy. Zařizování nebylo vůbec snadné. Dva dny zavřeno pro jeden z několika desítek náboženských svátků. (Nepál je jediné hinduistické království na světě, ale podstatnou část obyvatelstva tvoří buddhisté, lamaisté i muslimáni a když sečtete všechny svátky těchto náboženství - slušný počet dnů pracovního klidu. To by to lezlo!). Svátky plynule vyústily v generální stávkou. Tu pro změnu vyhlásili maoisté. Všechny obchůdky zavřeny, pár restaurací jen pro turisty, pár taxíků také jen pro turisty. Na každé křižovatce policejní hlídky, občas otěčko s pořádným kanónem a vojáčkama Jeho Veličenstva, menšíma než jejich střílka M16. Dost nudné čtyři dny v KTM. Bydleli jsme v Potala Guest House, kousíček od Thamelu. Pár metrů od hotelu se celé dny kupila obrovská hromada komunálního odpadu (i popeláři stávkovali). Ale jediného maoistu nepoznáte. Byl tam někde, jako Velký Bratr, nehmotný, neviditelný, zjevně však strach a obavy nahánějící. Na venkově mají konkrétní podobu. Každé ráno při snídani „U Inda“ stálo v novinách, kolik těch zlých maoistů bylo zastřeleno a také kolik chrabrých vojáčků, policistů i nevinných venkovanů. Na plichtu to nedalo, těm prvním to jde líp.

22.září. Opouštíme KTM ve dvou skupinách. Pěší - Vašek Pátek, Jirka Hanzal, Dušan Pokorný a Santa. Ti odjíždějí Tourist busem. Dvě tuny nákladu (možná si vymýšlím), Radek Lienerth (velký šéf), Honza Doudlebský - Šternek, Marek Bláza, Petr Hnojna, Mirek Novotný a styčný důstojník, vyplňujeme sotva z poloviny nákladní prostor vrtulníku Mi 17. Za necelou hodinu sedáme na letišti v Pokhaře. Setkáváme se s pěší skupinou (klidně by se do vrtulníku vešli, ale za ideálního počasí jsme měli letět přímo do základního tábora). Takže jsme dali ještě jednu noc v kanafasu, poslední teplou sprchu a ráno v 7 na letišti. Pěší skupina odjela pár kilometrů autobusem a dál je čekalo pět dní pochodu polem nepolem, lesem nelesem a milion pijavic. Na letišti viditelnost 300 metrů, piloty přiváží taxík s hodinovým zpožděním. Oči opuchlé, ruka jistá. „ Nu što molodci , pajd'om !“ „A není to nebezpečný, vždyť není skoro vidět?“ „ Ty zaplatil, my pajd'om !“ A máš to, hochu. Nejen sovětský alpinist, ale i pajlot něznajet kompromisa.

Vlítli jsme do nízké oblačnosti a ta hned byla mezi námi. Netěsnícími okny a zadními výklopnými dveřmi, které měly tak pět centimetrů vůli, se do nákladového prostoru valila mlha. Příšerný rachot, tlučení vymláčených ložisek rotoru. Lijeme si do hlavy Henessey, kdoví jak to dopadne. Nízkou oblačností jsme prolétli bez úhony. Před námi hřeben Annapúren, Machapuchare, ale vše jen odhadujeme. Další oblačnost začíná v pěti tisících. Pilot to ustálil na 4700 a Radek s navigátorem marně vyhlíží místo pro BC. Tak kde to chceš shodit! Tamhle, tudle, no dělej, už tu dlouho lítat nebudem!!! Radek je na pokraji šílenství. Pomaličku prolétáváme nad nekonečnou sutí a ledovci, žádný vrchol, není vidět, abychom se zorientovali, souřadnice z GPS neznáme, pilot kopíruje skalní stěny, občas se nebezpečně přiblíží skalní nebo travnaté sedlo, nad kterým se s těžkou mašinou protáhne. Tak to bouchnem tady, rozhodl navigátor. Asi věděl, co říká a asi se vyzná. Potvora se s rachotem pověsila metr nad zem, tlustý druhý pilot se vykulil na trávu, vybral rovné místo a vrtulník se zlehýnka dotkl země. Davaj, davaj !! Fofr, ať je to venku, dlouho tady viset nemůžem. Krabici s vajíčky jsem odnesl opatrně, zbytek nákladu lítal postranními dveřmi, jak nejrychleji to šlo. Během pěti minut jsme zůstali kdesi na trávě uprostřed kamení, v mlze úplně sami. Styčák nám jen okénkem zamával, jak byl šťastný, že s námi nemusí zůstat. My ostatně také, kdoví, jak by se tvářil na vysílačky a satelitní telefon. Za jejich povolení chtěli asi 500 dolců.

Procházka růžovým sadem.

Ze všeho nejdříve jsme se museli obléci. V Pokhaře 800 mmm bylo 23 stupňů, v BC 4 600 m bylo na nule. Dýchá se špatně v klidu, s těžkým sudem sotva hneš, to bude darda. Pomalu snášíme sudy a vaky na jedno místo a spolu s Markem a Petrem makáme svačem dolů za hustším vzduchem. Jde to jen tři sta metrů, dál je neprůchodná rokle. Na rovné louce stavíme Colemana Alasku, je pro nás tři jako dělaný. Tady bude pro nás následující tři dny tzv. podsunutý base camp. Značil jsem si jako BC-1. Ráno, po lehké snídani, jsme vyráželi do BC a postupně ho budovali. Radek s Honzou nesestupovali. Postavili jsme žlutý společenský stan, modrý kuchyňský stan, třídili materiál a potraviny, Radek výborně vařil. Největším problémem bylo zkompletovat a rozchodit velké petrolejové vařiče.

Během tří dnů se občas mraky protrhaly, občas nepršelo a nesněžilo a my jsme se mohli orientovat. Poloha BC nebyla vůbec špatná. Pro Radka a Honzu, kteří chtěli lézt dlouhé markantní jihozápadní žebro, přímo ideální. Zoufale jsme vyhlíželi slunce. Solární panely nám byly k ničemu a notebook zvolna zkomíral. Radek plánoval, kolik odešle fotografií, každý z nás obdržel téma, o kterém bude psát a vše se mělo pravidelně objevovat na webu. Až čtvrtý den se nám podařilo navázat spojení s našimi pěšáky, pátý den jsme jim šli s Radkem značit cestu mužiky a ten samý večer se objevili. Mně ta cesta do 4800 a zvedání kamenů stála následující tři dny hodně sil, abych se dostal z výškovky. Hodnoty saturace byly chvílemi v pásmu víc než nebezpečném. Ale hodně pití, kombinace Diamoxu, Dexamethazonu, Corinfaru, Brufenu, přesně podle „Rotmanovy kuchařky“ (pro neznalé MUDr. Ivan Rotman – dlouholetý předseda Lékařské komise ČHS a Společnosti Horské medicíny), mě nakonec vrátilo mezi zdravé, aniž bych musel žádat kamarády o zavření do přetlakového vaku.

Ještě před příchodem našich turistů jsme rozhodli o změně cílů expedice. Petr s Honzou vybudovali předsunutý tábor pod JZ piliřem a Radek s Honzou pak dali pokus o výstup. Po celodenním pachtění a nekonečných pokusech o levitaci v naprosto nestabilních zvětralých deskách slanili a další pokusy na piliři vzdali. I v našem směru po nadějně vypadající rampě jsme vyzorovali neúprosný jízdni řád lavinových rychlíků, v nástupové části pak neprostupný ledopád. Pokus jsme tedy vypustili v zárodku. Nezbylo, než nalézt zcela jiný směr.

29. září jsme vybudovali čorten, rozvěsili modlitební praporečky, Santa zapálil jalovcové větvičky, obětovali jsme bohům, cvakli si rakši. Po zbytek dne ještě sněžilo, mně už bylo o něco lépe, notebook konečně lehnul natvrdo a nastálo.

1. října začalo azzuro a krásný vrcholový počasí a takto to mělo vydržet tři následující týdny. Postupně budujeme první a druhý výškový tábor, směřujeme k jihovýchodnímu sedlu. Jednička stojí na sutí ve výšce 5100 m, kousek nad ní vstupujeme do rozeklaného ledovce, podcházíme velkolepou skalní kulisu nahoře ověncenou okrajem ledovce, který vyplňuje údolí mezi Annapúrnou IV a II. Dvojku usadili kluci těsně ke skalní stěně. Dalo nám hodně práce vysekat plošiny pod dva stany. Nad námi hrozivě visely volně, do převisů naskládané skalní bloky. Necítil jsem se v těchto místech dobře. Výška asi 5700 m. To bylo pro mě nejvýše dosažené místo. Postupně jsme se ve dvojce vystřídali všichni.

Mladíci srdnatě postupovali po mixovém piliři nad dvojkou, zafixovali 600 metrů. Většinu tvrdé práce odváděl na předním konci lana Doudlebák následován Zobanem. Petr s Márou je ve druhém sledu zásobovali materiálem. 11.října ponechali ve výšce 6450 m materiál a fixy, zbývalo dolézt ještě

asi 150 metrů na hranu ledovce. Slanili do dvojky a další den plánovali sestoupit do BC, pár dní odpočinout, zatímco my starší jsme měli po fixech dopravit co nejvíce materiálu, potravin a stany na třetí tábor. Během noci spadla jedna větší kamenná lavina, jeden kamen rozbil přílbu pověšenou deset metrů od stanu. Po rozednění pak vypadl celý žlab vedle zafixovaného pilíře, několik menších kamenů prorazilo stan a kluci museli utéci po ledovci daleko od stěny. Právě jsme se v základním táboře připravovali na rozhodující vynášku, když nás Zobanův notně rozrušený hlas informoval o situaci nahoře. Po krátké debatě jsme rozhodli ukončit veškeré aktivity na hoře.

Vyšli jsme nalehko do jedničky, kde čekali Dušan s Václavem. Mladíci snesli obrovský náklad ze dvojky. Smutná byla likvidace prvního tábora. Nádherné počasí pokračovalo. Naložili jsme si každý plný batoh, zvenku jsme pověsili co se dalo a neradostně jsme sestupovali za Santou do BC. Suk již mezitím pelášil do vesnice pro devatenáct nosičů.

Piknik končí.

Před námi byl týden čekání na nosiče. Chodili jsme bouldrovat do vedlejšího údolí, kde tekla vydatný potok, Santa odtud bral vodu. Rekreovali jsme se, četli všechno, čemu jsme rozuměli, hráli karty, šachy, z dlouhé chvíle jsme i připravili bramboráky. 18.října se konečně přihnal Suk s nosiči, během dvou hodin bylo po bejzu, rozdělili jsme náklad a vydali se na čtyřdenní pochod do civilizace. Toho dne jsme do večera prokličkovali ledovcem pod Annapurnou IV, přešli několik potoků a zabívali na louce pod velkolepou JV stěnou Annapúrny III. Petr s Márou a jedním nosičem uháněli vepředu a tak nedobrovolně bivakovali naostro jen pod lehkým žďárákem. Druhý den jsme sestupovali nebezpečnou sutí postranní morény ledovce až k brodu přes řeku Seti. Zleva byl našťástí stín a tak velké bloky kamenů držely přimrzlé k sypkému podkladu, zprava sluneční žár občas uvolnil některý ze stovek séraků. Ty dopadaly do hlubin nedaleko od nás. Nepříjemný pocit.

Brod byl ve výšce 3800 m, do večera jsme vystoupali 400 metrů a náhodně našli poměrně rovné místo, kde jsme postavili dva velké stany. Již za tmy Santa navařil, my jsme si ustlali v modrém kuchyňské stanu. Nosičům jsme nechali náš žlutý. Usínali jsme, před očima kýčovitou scénérii západu slunce za naší Annapurnou.

Třetí den pochodu jsme se museli poprat s dalšími pěti sty výškových metrů do sedla Annapurna - 4700m. Je sice přímo na východním žeburu Machapuchare, ale údajně se takto jmenuje. Dál jsem si představoval, že se seběhneme dolů, sice obtížně, ale rychle. Nakonec to byl jeden z nejnamáhavějších a nejdelších pochodových dnů. Do sedmi hodin večer jsme sledovali vrstevnici 4500 m od východních svahů Machapuchare pod jeho jižní stěnu až k tábořišti pod Mardi Himal. Některé sestupy mokřými skalnatými plotnami přímo volaly po zajištění, ale všechna lana zůstala kdesi na pilíři. Dorazil jsem notně vyčerpán, chudák Mára navíc dostal průjem. Již jsme byli sehraná parta budovatelů tábořišť. Santa rozvášnil vaříče pod širákem, žlutý stan, posléze i modrý, to jsme museli čekat na zpozdilého nosiče, který nesl tyčky.

Poslední den, kdy jsme konečně dorazili k první vesnici, dokonale prověřil náš vazivově kloubní aparát dolních končetin. Poslední rozloučení s horskými hřebeny, nekonečné traverzy travnatých svahů, pod vysokou travou byly rafinovaně ukryty kameny nebo hluboké díry, konečně první stezky a místa, kde se v létě pase. Ohromující pohled ze 4000 metrů do údolí Seti Kholy. Pod námi v 1800 metrech náš cíl, vesnička Karoe (Karow) a kdesi v mlhách Pokhara. Ideální pro rogalo nebo padák. Ne však pro padesátileté klouby. Strmé travnaté svahy vystřídal ve 3500 metrech rododendronový les, bambusové křoví, níže pak přibyly vysoké listnáče, nejspíše duby. Výškoměr na hodinkách byl nesmlouvavý, tři kilometry sestoupit není zadarmo. Mladíci seběhli o mnoho rychleji, Jirka s Dušanem také pelášili dosti svižně, stále nevěřili, že pijavice tentokrát nehrozí. Nejvíc jsem úpěl já a o něco méně Vašek. Kolena a kyčle budou na tento den dlouho vzpomínat, možná si uchovají i nějaké trvalé následky.

Totálně dobití jsme se uchýlili do volného domku vedle starostova stavení. Ráj na zemi. Banány na palmách, kukuřice již sklizená, na střeších se sušila sója, fazole, na polích dozrávala rýže, proso i pohanka. Voda z horské říčky byla rozvedená kanály kolem všech stavení. Těšil jsem se, jak sebou švihnu do spacáku. Byli jsme však jediní turisté, kteří po letech vesnici navštívili, a tak představenstvo obce, v čele s učitelem, rozhodlo uspořádat slavnost. Oni že nám zazpívají a zatancují a my jim pak věnujeme pár rupií na školu. Sešly se snad všechny ženské z obce a většina dětiček. Přinesli snad dvacet litrů rakši a jali se vytvářet kulturní produkci. Rakši se nedala konzumovat (názor většiny nás příchozích) a brzy jsme odhalili, že domorodci zpívají stále stejnou píseň, jen trochu mění krokové variace při tanečcích. Na přímé dotazy, zda se nenudím, jsem pravdivě odpovídal ne, ale jsem strašně unavený. A tak mě melodie, která nás poté provázela po zbytek pobytu v Nepálu, od pouličních

prodavačů housliček , přes rámus z prodejen hudebních nosičů až k televizi, toho večera, spolu s půllitrem rakši, nekompromisně uspala.

Ráno loučení s pozeňnaným lidem a pochod mezi rýžovými poli do Pokhary, vyplacení nosičů a dál už by to nemohlo být literárně záživné. Možná tak při psaní knihy, aby to dalo na pár stránek. Pohodový pobyt v Pokhare v Tibetském kempu, přejezd do KTM, čtyřdenní čekání na odlet. Snídaně v německé pekárně, obědy, nebo večere u Agha Khana nebo Tibetanky, kulečník u Toma a Jerryho, Kathamndú plné Čechů, snad v každém restaurantu jsme někoho potkali. Nerváky na letišti, jestli to vůbec poletí, sedmdesát kilo nadváhy, ale to je u všech výprav stejné. Nakonec šestnáct hodin v luftě a šťastné přistání v Praze 30. října 2003.

Malá rekapitulace a trocha historie.

Účastníci výpravy :

Radek Lienerth – vedoucí, Petr Hnojna – zástupce vedoucího, Miroslav Novotný – lékař, Marek Bláza, Jan Doudlebský, Václav Pátek, Dušan Pokorný.

Cíl expedice :

prvovýstup JZ žebrem (Doudlebský, Lienerth) a JZ rampou (ostatní) na Annapurnu IV 7525 m.

Dosaženo výšky cca 6400 m ve zcela jiném terénu, na JV žeburu.

A tak po dvou neúspěšných pokusech z jihu (1998, 2003) zůstávají jedinými Čechy na vrcholu tohoto majestátního vrcholu, který spolu s Machapuchare vévodí celému, hustě osídlenému údolí Seti Khola, účastníci I. Československé Himálajské expedice z roku 1969. Cestou ze severu vystoupil na vrchol 7. října 1969 Miloš Albrecht s výškovým nosičem Ang Babou. Výpravu vedl „starý Chroust“ Vladimír Procházka a účastníky byli Olda Kopal, Karel Cerman, Jiří Šimon, Bohouš Svatoš a další - známé to legendy pískovcového lezení. S úctou jsme vzpomínali na jejich snažení a veliký úspěch, který nastartoval éru, kdy se Češi a Slováci svými výkony nesmazatelně zapisovali do svahů a na vrcholech osmitisícovek.

Kdo se chce více dozvědět o expedici z roku 1969, doporučuji knihu Na Annapurnu od Vl. Procházky nakl. Naše vojsko 1972. O naší expedici pak na www.climbweb.cz/annapurnaIV, zvláště pak ve fotogalerii je hodně zdařilých snímků a poznáte, že se mladíci na pilíři překonávali.

Mirek Novotný

Sir ED a ti druzí

Na jaře roku 2003 jsem dostal oficiální pozvání od mého kamaráda Petra Vavroušky, reportéra zahraniční redakce ČRo 1 Radiožurnál, k cestě do Nepálu. Petr prosadil ve své redakci, že být u oslav 50. výročí vylezení Everestu je pro Radiožurnál to pravé ořechové. Vedení redakce přikleplo peníze a tak jsme mohli vyjet na krátkou, ale zato intenzivní návštěvu Nepálu. Naším úkolem bylo projít dneska už klasickou trekovou trasu do Base Campu pod Everest a natočit jak reportáže z expedic, které se snažily vylézt na kopec ve dnech uvedeného výročí, tak natočit reportáže se slavnými horolezci, kteří na Everest vylezli. Můj úkol byl jednoduchý, projít s Petrem celou trasu do Base campu a zpátky za co nejkratší dobu a zprostředkovat setkání s Hillarym a ostatními, které jsem znal anebo věděl, kde je hledat. Druhý úkol, zařídít, aby nás Ti slavní vyslechli a poskytli reportáž, byl pro mě ze začátku dost složitý, ale potom se skoro všechno snadno vyřešilo. Nejdřív jsem napsal Pasangu Dawowi, mimochodem členu našeho L.K.P., že se potřebujeme setkat s Hillarym. Dost mě překvapila Pasangova odpověď, že pokud přijede, tak to není problém. Při představě, že tam na Sira Eda čekaly štáby televizí celého světa a že kromě Nepálské, Britské a Novozélandské TV skoro všechny odmítl, jsem byl poněkud neklidný, ale když to řekl Dawa, tak to platí. Petr mě nevěřil vůbec a proto se nechal zapsat na závěrečné setkání Sira Eda s novináři na Ministerstvu Turistiky, aby tak měl aspoň něco, kdyby Dawůw slib nevyšel.

Původně jsme chtěli zorganizovat v uvedených dnech vlastní výpravu, ale klasický problém, nedostatek peněz, nás zablokoval. Nakonec jsem byl docela rád, protože takový „bigbeat“ pod kopcem jsem ještě nikdy neviděl.

Odletěli jsme s Austrian Airlines do KTM a hned po dvou dnech se vydali na trek. Cesta do BC a zpátky do KTM měla trvat jenom 7 dní. Okamžitě po příletu do Lukly, kde jsem se potkal s mými kamarády a zároveň bratry Pasanga Dawy v jejich Himalaya Lodgi, jsme se vydali na cestu do Namche. Byl to vlastně takový úprk do BC a zpátky. Z místních zdrojů nám bylo známo, že v údolí pod Everestem je Messner, Habeler, Junko Tabei, Peter Hillary a další borci, kteří měli anebo mají s Everestem co dělat.

Z Namche jsme hned na druh den odešli do Tyangboche, kde se připravovala velká oslava v místním klášteře. Další den do Pheriche byl docela namáhavý a Petr měl strach, jestli se stačí dobře aklimatizovat. S normálním postupem do 5000 metrů neměla naše stíhací jízda nic společného a tak jsme v údolí Solu Khumbu dostali přezdívku „fast trekkers from Czech radio“. Petr si tedy nechal v Pheriche změřit saturaci kyslíku v krvi, celkem důležitý údaj o tom, jak se Vaše tělo aklimatizuje, a dohodli jsme se, že když bude mít méně než 80, tak to balíme. Měl 85 a doktor z HRA (Himalaya Rescue Association) mu řekl, že pokud nebude mít problémy, tak můžeme vesele pokračovat dál.

Další den v Lobuche jsme byli už v 5-ti tisících a hned ráno jsem utíkali do Base campu natočit reportáže z BC. Camp měl téměř 300 stanů a celkem se tam nacházelo asi 1000 lidí. Byla zde internetová kavárna a obchod se smíšeným zbožím. Koukal jsem na to jak u vytržení. Bylo tu pár známých z dob, kdy jsme tady byli v roce 99. Kopec zatím nikoho k sobě nepustil a tak se spekulovalo, že už ho ty lidi nebaví a předpověď počasí tomu stále nasvědčovala. Petr zatím dělal reportáže s majitelem zmíněné kavárny a lidmi, kteří byli na místě. Hned kousek od BC jsme potkali Petera Habelera a domluvili rozhovor na další den do Lobuche. Cestou zpátky jsme se zastavili v Gorak Shepu (poslední obydlené místo před BC). Akorát jsme byli na odchodu a přišel Messner a po krátké domluvě jsme měli rozhovor s prvním ze „slavných“. Po návratu do Lobuche začala Petra dost bolet hlava, ale ráno už byl v pohodě a tak proběhl i rozhovor s Habelerem. Měli jsme tedy na kameře i na mikrofonu první lezce, kteří byli „na hoře BEZ“.

Další den do Tyangboche a po sedmi dnech jsme byli zpátky v Lukle, i když musím říct že poslední den jsme šli z Tyangboche asi 12 hodin v kuse a to bylo hodně. V Lukle jsme bydleli opět v Himalaya Lodge, večer jsme přišli dost pozdě a okamžitě, jak jsem otevřel dveře, sedí proti mně Hans Kammerlander. Znali jsme se už z dřívějšíka z výpravy na K2 a taky obchodně, protože Hans je jeden z testérů bot TREZETA. Byl s partou jihotyroláků na jižní stěně Nuptse. Dlouho do noci jsme povídali o výpravách a tak dále.

Na druhý den ráno jsme měli naplánovaný odlet do Káthmandu jenže počasí se nějak zkazilo a na letišti padla mlha. Já jsem na to celkem zvyklý, ale někteří trekaři začali druhý den špatného počasí chytat nervy i s ohledem na to, že pod Luklou byli po cestě maoisté a těm se muselo za průchod platit. Všechno špatné bylo nakonec pro něco dobré. Druhý den čekání v Lukle sedím před lodgií a nevěřím vlastním očím, kolem mě prochází Junko Tabei (první ženská na světě na Everestu). Petr zareagoval okamžitě jako profesionál a požádal ji o rozhovor. Junko byla evidentně překvapena, že je tam nějaký novinář a ještě k tomu z Čech. Nejprve odmítla, že na to není připravena, ale když jsme ji řekli, že se známe s místními a posílá nás Pasang Dawa a jeho bratr Tsering, tak kývla. Měla ovšem jednu zajímavou podmínku. Rozhovor byl veden ve dvou řečech, otázky v angličtině, ale Junko odpovídala japonsky. Petr vzal mikrofon, já kameru a šli jsme na to. Byl to pro mě velký zážitek a to už i před tím, když jsem filmoval Messnera a Habelera při rozhovorech cestou do BC. Vždycky, když jsem něco na našich zájezdech filmoval, tak jsem si říkal, že kromě vrcholových záběrů se dá všechno nahradit anebo udělat znova, jenže tohle bylo neopakovatelné a tak jsem byl značně nervózní, jestli je dobré světlo, jestli kamera běží v pohodě a jestli ty záběry mají nějakou kompozici. Rozhovor s Junko byl za námi, když jsme ho skončili, tak se pochlubila s tím, že zdolává nejvyšší vrcholy jednotlivých zemí a hned se ptala, kolik má naše Snežka. Nakonec jsme se domluvili, že jestli přijede do Čech, tak ji tam doprovodíme a třeba zbude čas i na návštěvu Prachova .

Počasí se konečně umoudřilo a my se chystali na odlet do Kathmandu. Přistáli jsme dost brzo ráno a hned u výstupu z letadla čekal Pasang Dawa a že jestli jsme aspoň trochu OK, tak nás očekává na soukromé audienci Sir Hillary. Samozřejmě jsme řekli, že jsme v pohodě, akorát jsme si chtěli připravit dárky a reportáž. Jenže Sir měl podmínku, že setkání proběhne bez mikrofonů a bez kamery, jenom fotky jsme mohli mít sebou. Byla to trochu škoda, ale když jsme ho viděli v nepálské TV, jak přiletěl a byl na vozíčku, tak jsme pochopili, proč tak málo oficiálních rozhovorů. Rychle jsme se převlíkli a už jsme jeli do domu naší staré známé Miss Hawley na Dili Bazar, kde byl Ed se svoji druhou ženou Jane ubytován.

Stojíme v přijímací místnosti a najednou zjišťuju, že mám sakra trému. Najednou člověk stojí před živou legendou a povídá si s ní o Himálaji, o jeho výpravách a on se ptá na naše akce. Parádní rozhovor. Představil jsem mu taky náš L.K.P. jako nejstarší klub v Čechách a dostal na památku triko, se kterým se i nechal vyfotit, a brožuru o našem krásném Prachůvku. Mám, a troufám si říct že i Petr, z tohoto setkání skvělé vzpomínky. Ještě na závěr jsem s Hillarym probíral téma poplatků na Everest. Kopec je po jeho cestě už dneska docela dobře dosažitelný, ale za ostatní cesty, které jsou nepoměrně těžší, nepálská vláda stále vybírá šílené peníze, takže si málokdo dovolí investovat tolik peněz do takového podniku a tak je normálka neúměrně přetížena. Docela se mu myšlenka zlevnění horolezeckých cest na Everest zamlouvala, jenže zatím to zůstane asi pouze v úvahách. Když jsme jeli zpátky a seděli jsme v Pasangově

autě, tak jsem se Pasanga ptal, jak je možné, že jsme se mohli setkat s Hillarym takhle sami. Z Pasanga po těch dlouhých deseti letech, co se známe a spolupracujeme spolu, vylezlo, že je členem představenstva Hillaryho nadace Himalayan TRUST. Tak to byla rána. Všechno mě to teď konečně zapadalo do sebe, jak to, že servis na našich výpravách byl tak v pohodě. No máme v tom našem L.K.P. opravdu vlivného člena. Jestli chcete vidět fotku Hillaryho s naším klubovým tričkem, tak klikněte na www.lkp.cz.

To už se blížil 29 květen a můj návrat domů. Petr zůstával ještě na závěrečný raut na Ministerstvu turistiky, ale ještě byla před námi poslední akce a to setkání ve známé hospodě Rum Doodle 40.000 feet, kde si dávají dostaveníčko po skončených výpravách členové expedic a zanechávají zde svou stopu, což je napodobenina otisku stopy Yetiho, která se po „patričné“ grafické úpravě vyvěsí na strop a nebo stěnu hospody. Pilo se pivo Everest licence Carlsberg a osazenstvo bylo skvělé. Nejlepší náladu měl asi Peter Habeler a Nazir Sabir . Škoda, že se z Čech nedostavil žádný zasloužilý everestář, jenže zajet si do Kathmandu na společenskou akci je asi přece jenom poněkud drahé, i když by se možná v kase ČHS nějaké ty drobné bývaly našly.

Ráno před odletem domů jsem seděl v kanceláři Pasanga Dawy a čekal na něj s rozloučením, místo toho mě ale volal, že se v okolí základního tábora Everestu zřítíl vrtulník, který měl dopravit na oslavy do Káthmandu čerstvého majitele výstupového rekordu na Everest. V tom vrtulníku seděli oba Pasangovi bráchové Tsering a PhuDorje. Právě PhuDorje byl prvním mým kamarádem, kterého jsem na cestě do BC potkal a v Lukle po skončení treku jsme si hodně povídali. Měl novou kameru a fotili jsme se na památku. PhuDorje mě povídal, že teď pracuje v Alpách na velké chatě jako kuchař a tak jsme si domlouvali návštěvu. Asi za půl hodiny volá Pasang znovu a tento telefonát si zapamatuju do smrti. PhuDorje pád vrtulníku nepřežil. Nebylo mu ani třicet. Žádná návštěva v Alpách se konat nebude, ty fotky, které jsme si spolu dělali, bylo to poslední v jeho životě.

Cestou domů v letadle jsem přemýšlel o celém tom divadle. Bylo to fajn a spousta zážitků, ale co mě asi nejvíc dostalo byla tlačenička na normálce na Everest a předhánění se, kdo tam bude nejstarší a nejrychlejší a nebo jinak výjimečný. Poslední den odletu a události kolem pádu vrtulníku měl asi připomenout, že Himálaj se nedá nikdy pokořit, vždycky bude silnější než my a některé nechá na pokoji asi jenom proto, aby tohle říkali dalším příchozím.

Šimon

Ve Vysokých Tatrách po padesáti letech

Seneca: „Ten, kdo žije v souladu s přírodou, nebude nikdy chudákem“.

Ve dnech 27.9.-4.10.2003 se skupina dvanácti horolezců-seniorů z Jičina ubytovala v příjemném horském hotelu Sorea Hrebienok, umístěném v překrásné scenérii Vysokých Tater v nadmořské výšce 1267 metrů pod úpatím Lomnického a Slavkovského štítu.

Překrásné slunečné počasí po celou dobu pobytu a „malíř podzim“ umocňovali nádherné zážitky starých pánů a dvou dam na každodenních túrách. Bylo nádherné vnímat krásu života prostřednictvím přírody na horách opět s lidmi, se kterými je nám dobře, stejně jako před padesáti lety.

Účastníci se tak znovu mohli vrátit na Brnčálovu chatu u Zeleného plesa, Skalnaté pleso a Svišťovku, Teryho a Zbojnickou chatu s přechodem přes Priečné sedlo, Slavkovský štít a Východní Vysokou, Popradské pleso s návštěvou cintorína, Solisko a Bystré sedlo nad Štrbským plesem a podnikli nejbližší túru na Kriváň.

Fyzická námaha byla pro nás někdy značná, ale opět jsme potěšili svoji duši, když jsme objevovali ve známých horách nové, co jsme dříve nevnímali; hory jsou v každém okamžiku jiné, i když jdeš stejnou cestou mnohokrát.

Příjemné byly večery s písničkami za doprovodu kytar a předcítání autentických zpráv z prvních horolezeckých výstupů v Tatrách. Lidé na horách, ve správné partě, mají otevřené srdce, zdravý charakter, jsou velcí duchem.

Hermann Buhl: „Kamarádství je o mnoho důležitější než vrchol – jen tehdy je krásně na horách“.

Pro velký úspěch se stejná akce letos opakuje v posledním týdnu v září a zveme další milovníky hor.

Ivan Pírko

Sľobodné kráľovstvo Rysy – září 2003

V dnešní svižné, ba uspěchané době, kdy času se nám nedostává a každodenní vypětí způsobuje nám tu třes rukou, jindy nechutenství či bolest hlavy, radí nám lékaři zanechat shonu a nechat spočinouti svojí psýché u pobřeží mořského na rozpáleném písku slunečných pláží chorvatských, či v příjemném a klidném městečku lázeňském v naší malebné domovině. Ačkoli doporučením těmto serióznosti a vhodnosti nikterak neupírám, jest hlubokou a mnohými dosvědčenou pravdou, že příznivci alpských sportů o obdivovateli sněžných vrcholů lépe jest vycestovati do míst městskému ruchu i civilisačnímu pohodlí vzdálených, kde strmé štíty i náruče děv žádají si opravdových mužů, kde přátelství, lanem spojené, vládne svou přirozeností a prosto jest pokrytecké přetvářky. Jest pak kout vprostřed tatranských štítů, kde nároky tyto uhlídáš měrou vrchovatou a které zove se Sľobodné kráľovstvo Rysy.

I náš slavný spolek pojal zkraje babího léta, kdy koupaliště u Pelíška v lůně Prachovských skal plno jest děcek vrískajících, úmysl vydati se východním směrem a poměřit své síly s tatranskými velikány. Vedení ujal se Bača, zkušený horal přízviska příznačného. Výlet do toho Bohem požehnaného zákoutí nejlépe jest podniknouti železnicí, kterýžto prostředek umožní veselé družině bujarou zábavu se zpěvy a hrou na kytaru, i když zde nutno dbáti jisté míry. Příjemno jest učiniti zastávku na nádraží v Pardubicích, jehož nálevna po generace vyhlášena jest nejen mezi příznivci našeho klubu. Kromě ochutnávky zdejšího delikatesního piva servírovaného v čistých orosených sklenicích vhodno jest směniti část hotovosti za cestovní balení zlatavého moku, ježto cesta pak lépe našinci utíká. I my drželi jsme se léty osvědčeného postupu.

Vydati se slézati tatranské štíty v pozdním létě jest myšlénka chvályhodná, nutno však pamatovati na rozdílnou situaci klimatickou. Pokud vyrážíte ze své sluncem prohřáté domoviny oděni jen v šortky a lehkou sportovní blusu, nezapomeňte přibaliti do vaku alespoň jaegrovy drtiče mrazu, vlněný svetr, rukavice a teplou pokrývku hlavy. Pamatovati na stoupací železa a další zimní ekvipáž jest rovněž záhodno, neboť počasí zde v tuto roční dobu dokáže býti záludné a nebezpečí hor nelze podceňovati.

Výstup do sedla Váhy není obtížný, zkušenost však velí doplňovati sil průběžně a šetřit se na závěrečný výstup k chalupě, vedený příkrým skalním prahem. Dobrý alpista nebude mít s výstupem větších obtíží, musí však pamatovat správné míry při občerstvování na Štrbském plese. Zde se také ukáže vhodnost zvolené obuvi. Naši výpravu zde zaskočila pouze vrstva sněhu zvící místy jedné a půl stopy, která i v dalších dnech značně obmezila možnosti výstupů.

Lezecké okolí Chaty pod Váhou jest velmi vděčné, pro větší obtížnost vhodnější spíše pro zdatnější horolezce. Mezi nejvyhledávanější patří jistě Volia veža, jejíž jižní stěna nabízí mnoho výtečných, nikoli však lehce průstupných linií v pevné skále. Výstup je nyní usnadněn kvalitně osazenými jistícími stanovišti, která umožňují i bezpečný a rychlý sestup sláněním. Použit sestupovou trasu při hraně v severní stěně není při tenké sněhové pokrývce doporučováno, jak může jistě potvrditi zkušený alpista a dlouholetý člen našeho spolku, nepřekonatelný pěvec Bříza. Vděčným cílem jest rovněž Žabí koň s několika excelentními, krajinově velkolepými výstupy. Meteorologické podmínky, na nichž je vždy závislé snažení lezcovo, nám žel bohu nedovolovaly vydat se slézati jiné stěny než tyto dvě zmíněné.

Pravý lezecký výlet nelze si představit bez dobré večerní zábavy. Bujará veselost jest známkou vtipného ducha, který je často nejdůležitější oporou při náročných průstupech mlčícími stěnami tatranských obrů. Každý z druhů bude snad souhlasiti, že náš zpěv nesl se hojně a často dolů do doliny a našim pěvcům dostalo se mnohých uznání. K dobré zábavě patří i vstřícný personál, který vlídným úsměvem a chutnou stravou přispívá k dobré pohodě mužstva. I jemu – především pak chatáru Viktorovi – patří náš vřelý dík!

Základem úspěchu při horských podnicích této náročnosti jest zabezpečit dostatečné množství tekutin. Zde jest na místě vzdát hold prozíravosti pánů Bači a Špáci, kteří pamatujíc na své druhy, vynesli na chatu sedm litrů borovičky.

Svůj skromný příspěvek k slavné výpravě do Sľobodného kráľovstva nyní ukončím. Mnohé jest ponecháno na představivosti čtenáře, mnohé jest nevyřčeno. Nebyl však náš cíl sepsati kroniku tohoto výtečného podniku, ani podat zevrubnou zprávu o naší činnosti.

Na úplný závěr chtěl bych vzdáti dík všem, kdo s námi sdíleli oněch pár pomíjivých chvil, které přesto zůstanou nám nadlouho hluboko ve vzpomínkách a v srdci. Díky vám i všem ostatním soudruhům, vřele se těším a s nedočkavostí očekávám novou výpravu!

Březen, za kamna vlezem, aneb Jak jihočeští kapřiči řádili v cizích vodách.

Nevěřil jsem tomu, že všechny plány na březen vyjdou, leč stalo se. Chřipka a nachlazení nás lehce minuly a nebo jsme je nebrali na vědomí. Pracovní povinnosti jsem řešil částečnou delegací na druhé, částečnou absencí. Snad nebudu obviněn z ohrožení péče o zdraví paní a dívek v Milevsku a okolí.

První březen nás zastihl na Yetici. Sněhu bylo méně než jiné roky a tak jsme pečlivě vybírali trasy svých sjezdů ve volném terénu. Dvakrát jsme jeli centrální žlab Sněžky, sjeli Malou a Velkou Úpskou jámu, zašli na Červinkův žlab. Víc než příjemně nás zaskočilo nové osazenstvo Pošťácké chaty. Doufejme, že vydrží i do příští zimy.

Dva dny jsem lehce popracoval a ve středu 5. března jsme uháněli směr jih, sladká Francie. Deset nadějných závodníků ve dvou vozech. Profrčeli jsme Německem, v Mulhouse ztratili společný bank, bratru 250 Euro a po tříhodinovém bivaku jsme druhý den dopoledne přijeli k mému známému Phillipovi do vesničky Rémuzat v departementu Drome. Ani jsem netušil v jak strategicky výhodném místě zakoupil venkovské stavení. Filip je z Belgie a má to na chalupu 900 kilometrů. Měl prázdniny a tak jsme v jeho přítomnosti trávili tři večery.

Z Remuzatu jsme zajeli jeden den do Orpieres. Podkovovitě sevřené údolí s několika sektory, z nichž ten prostřední byl lezitelný pro důchodce kandidáty. S bídou jsem dal dvě 5c. Krásný lezení, hustota nýtů nechává morál zcela v klidu. Ze skal je vidět na hřbitov a zaparkovaná auta. Uklidňující. Další oblast dostupná od Filipa byla Baume Rousse pod sedlem Ey. Výška 700 metrů nad mořem, jižní expozice a přes údolí zasněžené severní svahy Mont Ventoux 1909 m. Sjezdovky v provozu, my v kraťasech. Jeden sektor hladké položené plotny, desítky klasik, tentokrát nýty dál od sebe. Večer se dařilo, koupili jsme klobásky a uročili si je. Nemusím připomínat, že po dobu celého zájezdu ani jednou nezaskřípala dodávka a konzumace vína.

Expertem přes skalní oblasti a vína Francie je pro nás Jarda Maršík starší z Ústí. Jel s námi již po několikáté a vždy nás neomylně dovedl kam bylo třeba. Přesně věděl, kde se dá přespat, kde koupit víno a kde jak se leze. Nemuseli jsme tápat a vždy jsme šli najisto. Náhdera.

Neděli 9.3. jsme trávili lezením v kaňonu Umbrieux u Buis les Baronnie. Dost jetý a tak jsem zapytlil jedno 5c, ale Pátek 13 se vylézt podařilo, taky za 5c. V pondělí jsme opustili pohodu usedlosti v Remuzatu a přesunuli se do nádherné oblasti, kde jsou stovky cest, bohužel jen pár do 6 a. Dentelles de Montmirail. Takové větší Sušky. Zase jižní expozice. Úvodní den na „krajkách“, se mi moc nevydařil. Klasifikace byla tvrdší a tak jsem propadl depce, že teda ani to 5c už nevyvedu. Pája Mináč mi vyvedl dvoudélkovou 6a Orange mecanique, náhdera. Spali jsme na parkovišti nad Malaucene, ráno po snídani vše sklidili a brzy se vytratili za sportem. Druhý den ve vedlejším sektoru se mi dařilo lépe a lépe a dávali jsme s Milou jedno 5c za druhým. Názvy cest jako Vlčí tlama, Sladká romance, Bezvýchodná. Nálada spravena. Ještě nám Pája vyvedl docela drsnou spáru Benedetti

V sobotu jsme dali něco památek – Pont du Gard. Ohromný, zachovalý akvadukt z antiky. Kolem řeky Gardon však děs a zkáza. Vloni je postihla stejná povodeň jako nás v Písku. Zničené domy, zahrady staleté mlýny. Ani nás to nebavilo fotit. Náladu jsme si zvedli v malé oblasti nedaleko v Collias. Lezli jsme vedle žáčků mateřské školky, kteří se v přilbičkách pohybovali ve čtyřkovém terénu s lehce topornou samozřejmostí. Sami si vyváděli a mezi nimi přelézala madame skoro Destivelle. Pěkný!

Večer jsme se přesunuli k poslední oblasti u visky Seynes. Na Mont Bouquet jsou krásné skalky a perfektní podmínky pro paraglide. Ve čtvrtek 13. se mi obzvláště dařilo. Dosáhl jsem i na jedno 6a. Sice jsem si dvakrát odskočil, ale dal jsem ho. Večer vál silný vítr od západu a nám se vydařil náramný keltský večírek se zpěvy, tanci, pitím a obžerstvím. V pátek bylo patřičně hůř. Zatímco ostatní již pilně stoupali v sektoru, který začínal od kolma do děsných převisů, já si dal ve stínu buků a jalovců hodinku dáchének, abych pak putování po krásných oblastech zakončil padesátimetrovým 6a Boulevard Unique. To byla fakt lahůdka nakonec. Vono mi to zase začínalo jít!

V pátek odpoledne jsme zamávali skalám doplnili zásoby vína tak, že na jedince připadalo 20 – 50 litrů (výhoda Forda Transit) a valili domů. V sobotu ve čtyři odpoledne jsme přepadli hospodského Kněze v Divišově u Sušice, říkáme mu Hroch (má maličko přes váhu). Kančí gulášek, český pivo a slivovička na přivítanou. Zná nás dobře. Tradičně u něho zakončujeme své výlety na ledy na Javoru.

Paráda 43 cest 4b – 6a. Ke konci jsem cítil, že by to zase mohlo jít. Kluci dali několik 6c (Pája Mináč, Vašon Horník).

Týden trošku popracovat a pro změnu do zimy. V sobotu 22. března jsme se přesunuli na Slovensko do Roháčů. Již vloni jsme byli na Žiarské chatě s partou známých z Frýdlantu nad Ostravicí.

V neděli jsem šel s Petrem a Honzou do Lučného sedla, pak s lyžemi na zádech na Príslop a krásným sjezdem přímo k chatě.

V pondělí se u snídaně objevil Rudá Klíma a bylo jasné, že veget končí. Šli jsme přes Žiarské sedlo na Ostrý Roháč a zpět. Sjeli jsme širokým žlabem ze Smreku. Na jiném místě pod Hrubou kopu vzala jednoho z naší skupiny lavina, zlomil si lýtkovou kost a několik žeber. S dopomocí došel téměř k chatě. Naštěstí jediný úraz v lavině. Bohužel jen naše skupina chodila zásadně s pípáky (Ruda, já, Honza a Petr) ostatní je stále ignorují.

Ruda se připravuje na skialp do Kanady a tak jsem posloužil jako vítaný sparring partner. Středa. Ralley č.I - Žiarské sedlo, Jamnická dolina, Jamnické sedlo, Volovec, sjezd z Volovce do Smutné doliny (laviništěm, i Ruda musel dál příslovečnou eleganci stranou) a přes Smutné sedlo na chatu k večeri. Skoro 1500 metrů převýšení. Večer maličko alkoholický, středa pomalým tempem na Smrek a sjezd žlabem.

Čtvrtek Ralley č.II - Jalovské sedlo, dolina Parichvost, Hlboká dolina, Pachola, Baníkovské sedlo, Baníkov. Ruda to napral rovnou dolů, já šel až na Parichvost a známým žlabem sjel k vodopádu a chatě. Zase 1450 metrů převýšení.

Pátek 28. března Ralley č. III - Smutné sedlo hřebenem na Tri Kopy, sjezd do Smutné doliny žlabem mezi druhou a třetí kopu. (sjezd Ruda, já to sešel do půlka na mačkách a pak to nějak sesmýkal, ale nádhera!!!). Zpět do Smutného sedla, hřebenem na Plačlivo a sjezd na Žiarské sedlo a chatu. Večer totálně na chrust, žádná pařba, dali jsme si fakt do trika. Počasí nám nedalo šanci si vydechnout. Celý týden azzuro.

V sobotu jsme naštěstí našli auto na místě a celé, což neplatilo pro všechny ostatní. Do dvou vozů se někdo podíval a vzal co se dalo. Inu, krade se všude, i v horách.

Tak mi tedy utekl letošní březen. A to se mi ještě podařilo srdečně gratulovat jedné známé dámě k padesátinám, které má až za dva roky, starší dcera oznámila, že se na podzim přesouvá nejspíše natrvalo do Chile a výsledek daňového přiznání potěší všechny potřebné, nikoli však mě a moje blízké.

Takže, kam se chystáte v dubnu? Nemáte nějaký volný místo?

Mirek Novotný

Podzimní procházka Prachovem s trochou povídání (2. pokračování – něco o Krkavčích věžích)

Před rokem jsem na konci podzimní vzpomínkové procházky vystoupil po kluzkých schodech z Babince a smrkovým lesem došel na vyhlídky nad Skalním městem. Moc se mi ještě z Babince nechtělo, je tam stále moc o čem vyprávět, ale třeba se jednou na konci této pouti do tohoto království pokácených kamenů i stromů vrátím.

Protože je zase příjemný podzim, vracím se z Babince po hřebeni zpět k Brance. Okolo Slavíka a prvovýstupecky už zřejmě vybydlené Křížkovského věžičky sestupuji ke Krkavčím věžím. Tento nádherně mohutný masiv se svými komíny zapsal už do dob červánků prachovského lezení. Hlavní Krkavčí věž má nádhernou prostornou vrcholovou plošinu, na které jsem si vždycky přál uspořádat oslavu některého z četných jubileí (stoly s bílými ubrusy, fůra jídla a pití, servírky v minisukénkách (které navíc zdvíhá foukající vítr) a hlavně skvělý výhled na Jinolice, Tábor a Kozákov – snad ještě někdy...).

Na tuto věž také vede historicky poslední prvovýstup Jaroslava Havlíka po jihozápadní hraně z roku 1970 pod přílehlavým názvem „Labutí píseň“. Od kruhu však musel již vyslat Vládu Charouska. Krok na tímto kruhem je jen sedmičkový, ale pokaždé jsem tu hledal tu správnou fintu na několik pokusů.

Ve stěně pod sláněním jsem kdysi (1974) vymýšlel cestu, ovšem tehdy jsme ještě museli ze země dvojnásobně postavit a teprve pak popolézt ke kruhu. Dnes by se to jistě již obešlo bez stavění, ale určitě zase s více kruhy. Možná, že podobnou „přestavbu“ této cesty zvané „Rozmarné léto“ VK navrhnu.

Levou částí jižní stěny v roce 1980 udělali novou těžkou cestu Slováci Belica s Kollerem. Vysoko v nejištěném terénu dali 1. kruh a stěnou vlevo od J spáry šli přímo přes další kruh na vrchol. Pak však (jako tradičně v mnoha dalších případech) zasáhli jako *deux ex machina* tehdejší hlídači z VK s diplomy vysoké školy skalní estetiky a cestu ke druhému kruhu zrušili, i když jsme nikdy dost dobře nepochopili proč. Není třeba vysvětlovat, že dnes by hladce prošla. Vrcholně milostivým počinem alespoň bylo ponechání spodní části stěny s příkazem dále pokračovat sousední J spárou. Takže tehdy špičkoví slovenští lezci na Prachově urvali jako prvovýstup alespoň jednu bídnou variantu.

Tato skupina věží však nechala příchut' hořkosti nejen v ústech slovenských bratrů, ale také u lezeckých přátel z výrazně bližší oblasti - z Turnova. V údolní stěně Krkavčí věže severní je krásná dlouhá mírně převíslá ruční spára, do které dal kdysi prvou smyčku už Vlado Zemančík. Na počátku 70. let dorazila na Prachov tehdejší pískařská hruboskalská hvězda Vlád'a Sochor. Jeho cesty ve Skaláku jsou stále jedněmi z nejtěžších, tvořil je přísně klasicky a dlouhé nejištěné úseky dodnes berou morál i těm nejlepším. Pár týdnů jsme spolu kdysi popolejzali po stěnách Českého ráje a to zajímavým způsobem: Jednou těžkou cestou normálně nahoru (Sochorák jako první a já druhý) a další sousední (obvykle stejně obtížnou) cestou zase slézat dolů (v těchto případech jsme pořadí demokraticky změnili – já první dolů a Vlád'a jako druhý jistě samozřejmě pouze odspodu. Proč tato pořadí jistě není třeba vysvětlovat - lano ode mě totiž vedlo vždy nahoru). S Vlád'ou jsme také jako třetí po Brokovi a Pavkovi Krupkovi prostoupili tehdy demonizovaným „Šicím strojem“ a mýtus této údajně nejtěžší prachovské cesty začal dostávat první vážné trhliny.

Abych se vrátil zpět do spáry severních Krkavčích. Vlád'a Sochor se v ní někdy okolo let 1971-1973 pochlapil, zajistil se řadou dost nespolehlivých smyček a dokázal dát kruh až na její samotný konec. Byli jsme u toho a obdivovali jsme jeho obrovskou sílu i výdrž, když klidně bez viditelné námahy stoupal těžkou převíslou spárou (měl místo rukou velikánské neotevíratelné tlapy) a dával kruh s, pro něho výrazně charakteristickým, sklonem. Vlád'a si však na jemnou stěnu nad kruhem vzal odpočinkovou pauzu, což bohužel neměl dělat. Ve spáře nechal všechny smyčky a v kruhu lano s tím, že následující den opět dorazí a cestu doleze. Z hlediska dneška je toto jednání zcela nepochopitelné, tehdejší pamětníci vám však dosvědčí, že nechat bágl s matrošem válet v Císařské chodbě celý den nebylo výjimkou a nic se neztratilo. Ale časy se už začaly měnit a vše dopadlo, jak nikdo nečekal – příští ráno bylo lano i se smyčkami ze spáry pryč. Nějaká malá místní dušička to prostě psychicky nevydržela. Vlád'u to natolik roztrpčilo, že se na místě obrátil, nás domorodce oprávněně nazval „prachovskými kriváky“ (jeho tehdy oblíbený výraz), nasraně se vrátil do svého Skaláku a na Prachově se už nikdy neobjevil. Cestu pak dolezi v roce 1978 Standa Šilhán s Honzou Šimonem a ke cti jim nutno přičíst, že už ani oni žádný další kruh nepřidali.

Když vlezeme do širokého komína mezi hlavní a severní věží, najdeme málo známou Kořasovu spáru pod jménem „Ponurá“ na hlavní věž. Je sice jen za VI, ale zkuste si ji. Od kruhu se lze spáře snadno vyhnout pokračujícím rozporováním a většina vzrostlejších jedinců tak učiní. Po několika metrech však už rozpor nestačí a tak chcete spáru konečně uchopit – ale ouha! - ono to skoro nejde a proto zase slezete rozporem ke kruhu a spárujete raději odpočátku. Několikrát jsem to chtěl podobně ošidit a pokaždé jsem se vrátil a spáru vzal poctivě.

Po jihozápadní hraně S Krkavčích vede krásná Havlíkova „Hladová cesta“. Je příjemně zajištěna umělými hodinami, ale okolo 2. kruhu už dost zničená. Doufejme, že ji nepotká stejný osud jako SZ hranu na Pika.

* * *

Na západní a severozápadní Krkavčí věže je také řada krásných cest. Z komína mezi nimi vede Kořasova „Stínová cesta“, na které jsem někdy v roce 1972 dělal první přelez. Když si uvědomíme, že tato těžká ruční spára byla vytvořena v roce 1966, tak to o něčem vypovídá. Škoda jen, že někdo po nás ušlápl dost důležitý stup pod 1. kruhem a je to teď ještě o něco těžší. Také poslední dva kroky po hraně na vrchol musí člověk velmi pečlivě zvažovat.

V západní stěně vede kdysi poměrně frekventovaná, ale dnes už bohužel dost opomíjená „Dubnová cesta“ z roku 1961. Na ní se možná poprvé a naposled sešli Havlík s Kořasem jako spoluautoři. První kruh ve stěně se zdá nadosah, ale přímé dosažení je skoro vyloučené. Musí se pěkně vpravo spárou při JZ hraně a teprve pak traverz ke kruhu. Odměnou za tuto zacházku je dobrá smyčka a (jak jinak) jedny vrtané hodinky.

Na tuto věž taky vede jeden z úplně posledních prvovýstupů Vládi Charouska – „Jarní cesta“ z roku 1974. Má se sice započít pěkně odspoda spárami, ale většina lezců je vynechá a začíná až z plošinky pod vrcholovou trhlinou. Na jejím konci je kruh a skutečnou lahůdkou je závěrečná hrana.

Před několika lety jsme s Pavlem Novákem také přispěli jedním prvovýstupem při JV hraně se 2 kruhy pod názvem „Sedmero krkavců“. Spodní část vypadala lehčí a byla nakonec těžší a nahoře to bylo zase přesně naopak. Člověk nikdy neví.

Na severozápadní Krkavčí mám hned několik vzpomínek. Na počátku 70. let jsem se vrhnul na doposud prázdnou JZ hranu v domnění, že to bude druhá „Hladová hrana“, protože vypadala členěním skoro stejně. Nakonec se ale skála ukázal nezvykle prašivá, takže to nešlo než se dvěma kruhy. Cesta nebyla nic moc, jen využitá prázdná hrana. Na dva kruhy byla na tehdejší dobu skutečně krátká a s tímto

argumentem ji VK v čele Ent'ánem zrušila (oblíbený důvod rozsudku „kruhy řeší cestu“). Kdyby mi však tehdy ctihodní vrcholoví páni vzkázali, abych si oba kruhy (jak velí pravidla) zase sám vytloukl, určitě bych tak bez větších potíží učinil. Když jsem se však na tuto akci vypravil (kruhy byly v té době docela vzácností), stačil je už někdo z VK vesele „zcizit“ sám. No, uplynuly dlouhé roky a Pavel Novák je vrátil zpět už bez jakýchkoliv následných vášní. Ale asi se to i přes relativně krátké úseky moc nepoleze, i když – kdo ví?

Při pravé údolní stěně vede převislá trhlina, do které dal kdysi kruh J. Koudelka. Tento směr se mi líbil, ale ke kruhu jsem se bál. Koťas mi tehdy doporučil začínajícího nadějného lezce Honzika Macouna. Ten ke kruhu hned napoprvé suveréně nastoupal (taky tehdy vážil o hodně méně, než dnes) a já pak dal po pár metrech druhý kruh. Ještě jsem dolezl na malý balkónek asi 3 m pod vrchol, ale dál jako na potvoru nebylo na přidržení vůbec nic. Takže jsme museli nakonec dát třetí kruh a stavět. Aby VK neječela, tak jsme tento poslední kruh dali trochu bokem a stavěli čistě ze stěny. Protože byl tím pádem zapotřebí ještě někdo třetí, kdo by jistil, povolal Honza narychlo svou mladičkou sestřenku Martinu, která byla z našich stavebních kejkli na úzké římse pěkně vydřená, protože podobnou ekvilibristiku ještě nikdy neviděla. Ale podařilo se a tak vznikla cesta „Jen počkej zající“ za VIIIb.

Tato věž dlouho držela ještě jeden slavný primát. Její „Stará cesta“ byla kdysi obtížností I. a na jednu její stupni pod vrškem býval zatlučený malý kroužek. Proto jsme s oblibou často dávali začátečníkům hádanku, jestlipak znají na Prachově cestu obtížnosti I. s kruhem! Bohužel kroužek zmizel (třeba si ho někdo vzal na památku) a tím i tato nezapomenutelná kuriozita. Občas mám chuť ho tam zase vrátit. Poradím se s VK.

* * *

Za Krkavčími věžemi se krčí slavná Krásná vyhlídka – Bella vista, i když už z ní dávno žádný dokonalý výhled není. Při pohledu na její těžce opotřebovanou J spáru si vždycky říkám, kolikže stovek a možná i tisíců začátečníků i nahodilých trpitelů jí bylo s jejich souhlasem či bez něho provlečeno.

Při jihovýchodní hraně býval kdysi po řadu let kroužek od Petra Stránského, který se dál už neodvážil. Pak ho 1971 vytloukl Chára a s Koťasem za zády to vzal přímo V stěnou. Když chtěl ale Vláďa zavrtávat borek, tak ke svému překvapení zjistil, že dírka pro skobičku už na stejném místě je! Někdo si už prostě stěnu připravoval, ale odhalen nikdy nebyl. Takže to měl tehdy Chára trochu lehčí.

V pravé jižní stěně Bella-visty jsem získal ne tak úplně vlastním nápadem svou vlastní cestičku. V roce 1973 jsem se dal na chvíli dohromady na jedno lano s Milanem Burešem-Burákem, kterému to tehdy skvěle lezlo, i když byl střizlivý. Dohodli jsme se, že spolu uděláme nějaké nové cesty a prozradili si vzájemně své nápady s tím, že je vylezeme společně. Já Burákovi popsal zamýšlenou cestu na Mnicha od SZ a on mě zase nápad v J stěně Bella-visty. Když jsem ale po týdnu přijel na Prachov a hledal Buráka k dohodnutým akcím, byl už „můj“ Mnich hotový. Tento podraz mě pochopitelně rozlítl a než se Burák stačil vzpamatovat, tak jsem mu to oplatil v jeho pravé J stěně Bella-visty svým „Preludiem“.

V nedávné době se začalo mezi mlad'ochy povídat, že stěna mezi touto cestou a Normálkou je příliš prázdná a mělo by se tam něco vytvořit. Předloni proto na mou radu naběhl Pavel Novák s borkem v ruce a hledal nejlepší místo pro kroužek. Než ho ale našel, držel vrchol a bylo posekáno bez kruhu.

Na Bella-vistu mám ještě jednu vzpomínku. Vedle její S stěny stojí malá věžička – dnes je to snad dokonce už samostatný vrchol. Rozporem o tento čuvaks jsem roku 1977 asi ve 4 metrech zavrtal a dal kruh. Asistovala mi u toho pardubačka Věra Honzová, která však krátce na to tragicky zahynula ve Vysokých Tatrách. Protože se z tohoto širokého rozporu (pro Bobra by to byl spíš úzký komín) nedalo dost dobře vrátit, dostal prvovýstup výstup název „Past na blbý“ (jazykově osvěcená VK tehdy jméno zredukovala na pouhou „Past“). A ten první se záhy našel. Byl to bohužel můj tehdejší věrný kámoš a spolulezec Honza Lachman. Přišel a viděl novotou se lesknoucí kruh skoro nadosah. Začal se tedy urputně snažit jemnou stěnkou přímo. Po několika rychlých návratech na zem jsem ho trochu škodolibě upozornil, že je možno občas použít i protější stěny. A s nadávkami zvučně se rozléhajícími údolím Krkavčích skal, kterými mě bohatě Honzík častoval, se opět na rok loučím.

Příště budeme pokračovat k Vyhlídkové, Obelisku, Velbloudovi a dál...

Zdeněk Petráň

**„Kruh se smyčkou“
(aneb trocha povídání o rozdělaných cestách)**

Všichni ten obrázek známe – rezavý kruh a v něm krátká zpuchřelá smyčka, okolo pavučiny a pod kruhem i nad ním zahumosená stěna zjevně beze stop horolezecké činnosti. Myšlenkové pochody lezců procházejících okolo však mohou být diametrálně odlišné. Mohou se totiž pohybovat v několika variantách mezi dvěma krajními možnostmi:

1. *To je skvělý nápad, škoda že mě to nenapadlo dříve, po základním vyčištění to bude moc pěkný výstup, na který si s radostí počkám, už aby to dotyčný dolezl.*
2. *No nic moc stěna, trochu vynucené, ale je to asi poslední možnost na tuto věž.*
3. *Už je to podle rzi na kruhu asi hodně dlouho rozdělané, autor už nemá nárok. Hned zítra se do toho pustím, aby mi to někdo jiný (třeba Novák nebo Strihoun) nevyfouknul.*
4. *A hele, vždyť to ten blázen (míněn dobrý kamarád XY) stále nedolezl. Co nejdříve do toho nalezu, abych ho naštvál, protože on mě taky... (následuje důvod zmíněné protiakce).*
5. *No to je ale královina! Jen úplněho debila mohlo napadnout sem dát kruh, vždyť to nemá žádnou logiku.*
6. *Nějaká nedolezená věc mě vůbec nezajímá, lezu jen hotové věci a jdu tedy dál...*

Jistěže možností komentářů je daleko více, ale o to nejde. Nedolezený výstup je trochu zvláštní fenomén, který vybízí k troše vzpomínek i zamyšlení. Jsem jednak pamětník a navíc jsem některé cesty sám po někom dolezl a zase později někdo jiný dolezl mé.

Nejprve trochu historie některých rozdělaných a následně dolezených cest na Prachově. Jen upozorňuji, že popsané případy nejsou řazeny časově ani podle průvodce – prostě jen tak, jak jsem si na ně ve svém pokročilém věku vzpomínal. Proto samozřejmě nemůže jít ani o kompletní výčet.

Vrak (Smítkův odkaz)

O stěnu se pokusil někdy na počátku 40. let minulého století během ojedinělých návštěv Prachova legendární Joska Smítka. Vylezl na Rakev (dnes Smítkova věž) a na Jehličku a pokusil se o Vrak. Zasadil dva kruhy, ale při dolezu na vrchol spadl a dlouhý let jím natolik otrásl (no nedivme se – konopné lano uvázané okolo prsou), že další pokus se už nekonal. Po 20 letech přidal Zdenda Koťátko třetí kruh a cestu dolezl.

Vrak – severní stěna

Někdy v 70. letech našel přes výrazný balkon ve východní hraně do S stěny Milan Bureš a na konci krátkého sokolíčku dal kruh. Přesto, že jde o jednu z posledních údolní stěn na významnou věž (a stěnu si jistě proslačovala řada adeptů), pro lámavost se nikdo dál nepustil. Ale proslychá se, že se chystá Špek, ale třeba to je jen fáma.

Kdysi byl dole u paty stěny v krátkém koutku taky kruh, ale pak zase stejně tajemně zmizel, protože si dotyčný jistě uvědomil, že po zcela hladké stěně opravdu nelze...

Vráček – Bludný Holanďan

Po léta byl (snad zásluhou Tomáše Myslivce) v jižní převislé stěně nejprve jeden kruh, který se pak objevil o 3 metry výše a dole se následně zjevil kruh druhý. Pak už po několik let žádná další změna. Protože za stávajícího stavu by šlo o život, tak jsme s Pavlem Novákem přidali mezi již dané kruhy kruh další a Pavel pak na řadu pokusů zavrtal kruh čtvrtý. Vršek už nebyl problémem. Je to ale poctivá IX.

Západní stěna Obelisku (Višková cesta)

O stěnu se pokusil v druhé polovině 60. let Višek Nekvasil a dal po velmi těžkém kroku za spod'ák (který dnes bohužel existuje už jen z části) do stěny kruh. Na další postup však nikdo tehdy neměl a tak kruh zůstal a provokoval. Problém vyřešil až v roce 1971 Petr Mocek, kdy trochu zakličkoval západní stěnou (když jsem to po několika letech přelézal, kličkoval jsem úplně stejně - přímo vylezli tuto stěnu až 1987 Vamberáci) a vylézal na vrchol s dalším kruhem na SZ hraně.

Bezejmenná věž – Komikova cesta

V polovině 60. let dal do pravé části severní stěny kruh Karel Holman známý mezi tehdejší horolezeckou generací pod přezdívkou „Komik“. Také tento projekt dořešil ne úplně lehkým krokem doprava ke hraně roku 1967 Petr Mocek. Cesta, i když není bůhví jak hezká, se pak pod jménem „Komikův prásk“ dost lezla a leze i dnes, proto by se s tímto názvem měla vrátit i do průvodce.

Krkavčí věž hlavní - Jihovýchodní stěna

I zde byl na východní hraně zasazen v 60. letech kruh Karlem Holmanem a několik let se nenašel odvážlivec, který by se odvážil dále. Opět to byl Mocan s Vaškem Cajthamlem v roce 1971, kteří přidali druhý kruh a zvítězili. Cesta je to pěkná, ale dost technická a zrádná, proto se moc neleze.

Krkavčí věž severní-Heuréka

V roce 1971 jsem v mladické nerozváženosti odbočil od 1. kruhu „Hladové cesty“ doleva na hranu a dal kruh. Pohled vzhůru mě však již tehdy ubezpečil, že tady mi pšenka moc nepokvete a už jsem nikdy nenašel odvahu se pustit dál. Kruh rezavěl celých 17 let až do roku 1988, kdy se pochlapil Roman Vacek. Snad to jen nebyl stejný případ jako „Bobřík odvahy“ na Velkého Zbrojnoše - jasně dopředu nastudovaná exhibice v těžké a absolutně nejistěné dlouhé stěně (informačně jsem si přelezl – samozřejmě s horním jištěním) za účelem pomníčku slávy. Osobně je mi to úplně fuk, ale na této krkavčí hraně by mě to dost štvalo, protože bych to tehdy dokázal taky.

Rozmanitá věž severní – Multipotent

O tuto stěnu se pokusil Franta Čepelka někdy na konci 80. let a dal kruh. V obtížné stěně výše pak dlouho bloudil a já mu tehdy pod stěnou jeho skvělou výdrž dost záviděl. Pak ale z nejasného důvodu projekt nedolezl a dokončil ji s druhým kruhem až Roman Vacek s Liborem Arndtem a Jirkou Všetečkou roku 1991.

Hajný – údolní stěna

Vloni popolezl od jihu Ondra Běhal se Stříhounem a dali kruh. Hladká hrana vpravo je však raději pro Nováka a tomu se zatím moc nechce. Prý to bude Běhyho dárek k mému jubileu, takže - opravdu pěkně děkuju.

Smítkova věž - Victoria

Na SV hranu dal Vláďa Chára spolu s Iljou Špitálským kruh, dál to už nikdo z nich nestihl. Projekt podědil brácha Jirka Špitál a věnoval jej Honzovi Ďoubalovi a Standovi Šilhánovi. Ti roku 1978 cestu s druhým kruhem dolezli. Za zmínku jistě stojí drobná veselá příhoda, když se při prvovýstupu měnil 1. kruh. Tehdy začala móda populárního (a dnes zatraceného) Ferofixu, ale nikdo nevěděl jak rychle tvrdne. Že je to hodně rychle, se přesvědčili chlapi sami, když do vyvrtané díry nalili tekuté ferofixové bahýnko. Nějak se zakecali, a když chtěli do takto připravené díry natlouci kruh, tak už tam žádná díra nebyla. Nezbylo tedy, než vrtat znova vedle, ale nikdo z nás už později s tímto materiálem zbytečně neotálel. Naštěstí je éra tohoto čarovného prášku skrytě užírajícího slaňáky dávno pryč.

Slon – Jižní stěna

Ve středu jižní stěny jsem v 70. letech několik týdnů nacvičoval tři kroky ze země a po úporném boji dal kruh. Na další část jsem si ale raději přizval Honzu Ďoubala, který dal 2. kruh a cestu jsme dolezli. Pak však tehdejší VK v čele s Entánem ze země rozhodla (což bylo tehdy jejím častým zvykem), že „kruhy řeší cestu“ (a v kolika cestách neřeší?) a výstup byl proto zrušen. V roce 1990 do takřka stejných děr po obou kruzích byly opět natlučeny kruhy a obnovená cesta pod názvem „Plácnutí spoceným uchem“ už najednou kruhy řešena nebyla. Holt jiná doba-jiný mrav a nemrav (Ke cti současné VK nutno připsat, že mně i Ďoubalovi bylo autorství na této cestě vráceno).

Severka – SZ stěna

Nad převisem ční mnoho let kruh neznámého autora. Už jsme u něho taky byli s Pavlem Novákem, ale lezení dál bylo příliš prašivé. Tak zase někdo jiný.

Sarkofág – Mumie utekla!

Podél SZ hrany se v 70. letech plížil Míra Béna a dost vysoko dal kruh. Pak postavil Mockovi skoro na vrchol. Nebylo to nic moc a i název „Otvor lásky“ tomu nasvědčoval. VK celkem rozumně kruh později odstranila a hned se našel další zoufalec, který kruh dal znova, ale o hodně níž. Tuto patovou situaci řešitelnou na první pohled jen druhým kruhem předloni neočekávaně zakončil Pavel Novák, když po hladké SZ hraně (která se naštěstí ukázala jako ne úplně hladká) čistě vylezl na vrchol.

Drážďanská věž – Šicí stroj

Na konci 60. let dal kruh na JZ hranu Petr Mocek a většina současníků si klepala prstem na čelo, protože považovala tuto stěnu za nelezitelnou a kruh tady za holý nesmysl. V roce 1971 pak Mockovi lehce přistavěl Vláďa Charousek, aby mu ušetřil sil a Petr dal druhý kruh. Stále však vládl názor, že dál to stejně nepůjde, Chára to však vzal za roh ke spárce a problém byl vyřešen.

Drážďanská věž – Alabamas

Kruh na konci sokolíčku vpravo od „Biče“ dal na začátku 80. let Roman Brt. Pak však začali místní lezci zpochybňovat, jak dával kruh další a Roman už nepřijel. Ale myslím, že tentokrát se mu křivdilo, protože mu to v této době ještě docela dobře lezlo a zastavila ho až těžká stěna dál. Nad tou zvítězil až fenomenální Vít a Chloupek v roce 1988.

Drážďanská věž

Kruhy provokující již řadu let mezi „Bičem“ a „Panem chytrým“ a vpravo od „Zwingeru“ jsou výzvou pro odvážné mladíčky, kteří ale budou muset nechat maglajs doma.

Americká věž – Las Vegas

První kruh (domnívám se, že od Vlada Zemančíka) na konci spáry vyzýval odvážlivce po dlouhou řadu let a byli jsme v této době diváky řady neúspěšných pokusů (např. Vlaádi Charouska) dostat se alespoň trochu výše. Zazářil až Standa Šilhán 1976, kdy nejen dolezl k držitelným krachlím, ale ještě dokázal ulézt na tehdejší dobu dlouhý těžký převislý úsek jištěný jen smyčkama na hrotech, než dal druhý kruh.

Americká věž – západní stěna

Kruh v západní stěně je k dispozici. Škoda, že tato stěna trochu postrádá logickou linii a nebude mít vlastní vršek. Možná ale připomenout památná Kořasova slova: „I když je to kravina, jděte to vylézt, protože to stejně jinak vyleze jiný blbec.“

Orel - západní levý pilíř (Bez křídel)

Do tohoto vyzývatelského pilíře již někdy na konci 70. let vytraverzoval z komína Stehlík a dal kruh. Popolezl pár metrů a zase se vrátil zpět do komína. Jeho kruh pak přetrval po dvě desetiletí, až jej dal pryč Mocek, když vylezl svou cestu „Ptákovina“ (výjimečně přiléhavý název proto tuto výjimečně nepovedenou Pétovu cestu), která přes pilíř v podstatě jen přetraverzovala. Problém konečně letos vyřešili Stříhoun s Pavlem Novákem tím, že pilíř vzali se 3 kruhy pěkně odspoda direkt na vrchol.

Orel – JZ hrana

Na dvou Mockových kruzích už hodně dlouho hníjí smyčky, ale na jeho úpěnlivou prosbu, že mu na tomto projektu výjimečně záleží, byl Pétovi VK prodloužen termín na dolezení. Tak tam prosím vás nikdo nelezte, Pét'a by si určitě myslel, že to je zase nějaký prachovský naschvál.

Malý Kapucín – severní stěna

Mockův kruh vlevo od nástupu „Prdele“ dlouho vyvolával otázku, cože tím chtěl autor říci a kam vlastně chce dál. Odpověď poskytl VK autor vloni, ale už poněkud opožděně, protože jím zamýšlený vršek již použil Stříhoun u své nové cesty. Takže co s tímto kruhem dál – toť otázka. Já bych ho raději zatloukl někam jinam.

Čertova věž – Ďáblův trilek

Před léty dal někdo do Mockovy sypké jižní varianty kruh, který se posléze pokryl pavučinami. Před 2 roky jsme to od něho spolu s Pavlem Novákem vzali přímo na vršek a Mocka jsme přesvědčili, že za ten kruh ve své cestě nemusí nadávat nám, ale někomu jinému a aby ho tam raději nechal, protože bez něho by tu jeho prašivou variantu nelezl už vůbec nikdo.

Dubnová věž severní – SZ pilíř

Mnoho let je vidět kruh se smyčkou v krásném pilíři vpravo od „Útulného koutku“. Podle všeho je však další úsek hluchý, protože by se už určitě za tak dlouhou dobu našel pokračovatel.

Krakonoš – SZ hrana

Že je tato úžasná dlouhá údolní hrana lákadlem pro prvovýstupce, svědčí hned 2 kruhy na odbočkách od „Massachusetts“ i ze „Západní spáry“. Dál se však žádný z těchto pokusů nedostal a úspěšnější následovníci se zatím nenašli. Kruhů ale bude zapotřebí asi ještě hodně.

Sluneční věž – Danajský dar

Do vyzývatelské prázdné jižní stěny dal okolo roku 1971 kruh Pavka Krupka, dál by však z něho musel stavět, tak to nechal být. V roce 1976 jsem kruh s Honzou Lachmanem posunul z čistého postavení ve stěně o metr a půl výš a pak už to šlo. Dar to však byl vskutku danajský.

Svatý Václav – Ent memory

Dějiny vzniku cesty v západní stěně jsou úplnou anabází a jejich přesné znění už nejsem schopen dát dohromady. Tak alespoň stručně: V 70. letech dal do Z stěny kruh Milan Ent a dál to vzdal. Pak přišli v polovině 80. let Chrudimáci Míra Béna a Petr Mocek a dali druhý kruh, od něhož ještě dvojité stavěli do průserového rajbasu, ale se sevřenými konečníky nakonec vylezli. Mezi tím se nějak laborovalo s Entovým prvním kruhem, nejprve o něco výše, pak zase zpět – jestli na intervenci VK, to již nevím. Rozhodující nakonec bylo, že v roce 1990 Tomáš Myslivec s mladým Páleníčkem dali druhý kruh výš a cestu skvěle vylezli čistě.

Svatý Václav – SV hrana

Krásná údolní hrana má díky „Bobuláčovi“ Čermákovi dlouhá léta 3 kruhy, ale vršek zdá se hluchý. Snad se ledaskdo pokoušel a opatroval si umělé pomůcky ve formě nadupaných mlad'ochů doposud bez pudu sebezáchovy, ale zatím neuspěl.

Páže – Západní cesta

Na Z hraně byl řadu let kruh od Milana Enta, v roce 1976 dolezl tuto velmi krásnou cestu s druhým kruhem Petr Mocek s Fery Pulpánem. Doporučuji všem.

Velký zbrojnoš – Odysea lásky

V roce 1983 v době svého největšího „tvůrčího rozmachu“ dal Roman Brt do obřího převisu kruh a další dva na hranu nad něj. Protože však ne zcela uspokojivě vysvětlil VK, proč dává kruhy sólo ze slanění a ještě v 5 hodin ráno (jeho oblíbená praxe z pantheonských „Horkých čar“ a „Děti představ“ – tam to však bylo údajně taky sólo, ale pro změnu v noci a s čelovkou – dalšího komentáře jistě netřeba), bylo autorství zrušeno a cestu čistě přelezla až tehdejší saská hvězdička Christian Günther 1987.

Císařská věž jižní – Ave César

Jihozápadní pilíř byl dlouholetým problémem. Cestu rozdělal Milan Ent s Kořasem v roce 1968 a dali velmi vysoko a nejištěně oba kruhy (zvláště ten první). Proto se po dlouhou dobu nikdo nenalezl, kdo by to zkusil dál. Teprve v roce 1981 jsem ukecal tehdy mladého a nadupaného Aleše Morávka, který s morálem neměl problémy. Ten pak trochu vyklepaně, ale rychle vyklusal ke druhému kruhu. Já popolezl za hranu a dal již v rajbuňkovém terénu 3. kruh. Vršek pro Aleše už nebyl problémem. Cesta se však především díky spodním špatně jištěným úsekům skoro neleze.

Malá věž – Západní cesta

O dlouhou ruční spáru v západní stěně se pokusil v 70. letech Vlado Zemančík se svou tehdejší spolulezkyní legendární „Žízalou“ Lenkou Benešovou. Dali dva kruhy, ale pak se Vladovi stala malá „nehoda“. Dělal díru pro druhý kruh a nešťastnou náhodou mu vypadl z ruky rourák a trefil do hlavy u prvního kruhu sedící Žízalu – naštěstí naplocho. Stejně to ale byla pořádná pecka a proto není divu, že spolulezkyně o dokončení prvovýstupu okamžitě ztratila zájem. Nakonec 1979 přišel tehdy z blízíci se vojny šilící Standa Šilhán a domnívající se, že tím končí jeho život a potřebuje soustavu důstojných pomníků své dosavadní horolezecké slávy. Cestu dolezli s Rakem, ale ke zvýšení dramatu navíc vytloukli spodní Zemančíkův kruh. Tím bohužel zajistili této jinak krásné a těžké spáře u lezecké veřejnosti totální neoblíbu.

Prachovská jehla – Údolní cesta

V 60. letech do šikmé údolní spáry dal kruh Joska Čihula. Pak se mu ale další pokračování nelíbilo a už se nevrátil. Od kruhu to vzal až 1971 Vláďa Charousek s Kořasem. Kdysi jsem po nich dělal první přeлез, ale není to žádná krása a není divu, že se cesta vůbec neleze. Nad kruhem jsou tři extrémní kroky a pak už jen kouty a stěna šestkové obtížnosti s koncem v Normálce. Pokračování spáry jsem o 4 roky později použil s Šilhánem na druhou cestu v údolce Čapky, ale taky to není žádná nádhera. Jen se prostě využila nelezená spára a volné místo ve stěně, nic víc.

Prachovská jehla – Severozápadní cesta („Fata morgana“)

Kruh nad koncem nepříjemně široké spáry dal v 70. letech Milan Ent, ale nedolezl. Na dokončení jsme se 1978 domluvili s Honzou Ďoubalem. Do onoho dlouhého nejištěného úseku spáry se nám ale žádnému nechtělo. Proto jsme si na spodek přizvali spáraře Aleše Skaláka z Adršpachu, který samozřejmě bez problému vyklusal spárou ke kruhu. Stěna a spárka nad ním už nám s Honzou nedělala problém. Cesta byla docela pěkná do doby, než nám ji dalším těsně blízkým prvovýstupem („Woodstock“) zmršili Pěťa Mocek s Frantou Čepelkou.

Rektorka – západní věž

V levé části J stěny dali před pár roky dva kruhy Lomničáci, ale stěna mezi nimi na blízký pohled z Pelíška až příliš připomínala nedávno zrušenou Márovu „Cementárnu“, tak se jí na doporučení VK autoři čestně vzdali včetně vytlučení obou kruhů.

Bertova věž severní – SZ hrana

Na SZ hranu dal někdy před rokem dva kruhy Stříhoun, ale dál se mu už nějak nechce. Prý to odkázal Pavlovi Novákovi. Ten ale nadšením zatím také moc neplane.

Prašivec - západní věž

Kruh v západní stěně je už řadu let kruh v ukloněné konkavitě. Další perspektivou je sokolíček několik metrů vlevo a přes polici na vrchol. K trhlině to však je - alespoň na první pohled - dost hladké a proto se není čemu divit, že se pokračovatel dosud nenašel. Stejně to ale bude chtít alespoň tak ještě další 2-3 kruhy, pokud to vůbec půjde.

Květová věž – východní stěny

Do superlamavého převisu vlevo od „Mrkačky“ dal nějaký odvážlivec s velikou dávkou optimismu (snad Prochor) před několika lety kruh, dál mu pomáhej Pánbůh.

Pilňáčková věž – Tobogán

Hladká SV hrana dost vyzývala a proto neodolal J. Hrnčír dal kruh. Smyčka na kruhu uhnula, ale dál už nikdo. Teprve 1997 na hranu naběhl v rámci lovu nových cest v Babinci Pavel Novák. Za sprostého nadávání však jezdil po břiše po hraně celý den, než dokázal dát druhý kruh. Alespoň jsem si tehdy procvičil chytání sice krátkých, ale za to velmi početných pádů. Očistěná hrana ale už zase zarostla, takže kdoví, jestli to vůbec stálo za to.

Šibal

V jižní stěně byl dlouhá léta kruh neznámého autora. V roce 1975 mě Kořas přesvědčil, že by se měl dát o pár metrů výše, protože tam jsou tutový smyčky. Ty tam opravdu byly (v těchto případech se Kocour mýlil jen výjimečně), tak jsem našel odvahu vrtat kruh skoro pod vrškem.

* * *

Jak je všeobecně známo, zamýšlený projekt nemusí být značen přímo osmyčkovaným kruhem, ale i pouhou smyčkou podle pravidel „umístěnou nad prvním klíčovým místem plánované cesty“. Na tuto podmínku jsem si maně vzpomenu, když jsme nedávno procházeli okolo SZ hrany Hlásky, kterou jsem měl také na svém „plánu nových cest“, ale zas tak moc mě nelákala. Za jednu voštinu tam byla přivázána drobná červená smyčka. Ta však v žádném případě nevyhověla pravidlům, protože byla 1m (slovy jeden metr!) nad zemí. To samozřejmě vyvolalo údiv všech přítomných. Když jsem se však vzápětí dozvěděl, že zainteresovaným (který mezi tím již cestu dolezl) je známý prachovský lezec dlouhodobě proslulý svou deklarovanou nepřislušností k jakékoliv horolezecké organizaci, pak jsem se jen spokojeně pousmál. Protože je jasně dáno, že neorganizovaný lezec se nesmí pohybovat ve stěnách a jeho prvovýstupy jsou od počátku neplatné, hřeje mě u srdce, že zase budeme mít někdo z místních lezců jednu novou cestu bez otravného bušení vlastních kruhů.

* * *

Asi vždycky budou dolézat rozdělané cesty mladší a odvážnější po těch starších a méně výkonných a je to v pořádku. Jen by se měly nadále dodržovat elementární body dané Pravidly o prvovýstupu. I když se v minulosti termíny rezervace autora na dolezení měnily, nyní platí ony 2 roky, kdy je projekt před dalšími lezci hájen. Některé body pravidel byly sporné již odjakživa, jako například povinnost prvovýstupce na kruh umístit ceduličku se svým jménem a datem posledního pokusu. I když chodím po skalách 35 let, snad jen jednou jsem takový lísteček na kruhu viděl a to ještě mimo Prachov. Ti, kdo to vymýšleli, asi nikdy žádnou cestu nerozdělávali.

Na druhé straně je však bohužel občas obtížné zjistit, jak ještě dlouhou dobu má prvovýstupce na dolezení. Na toto by měla pravidla pamatovat a pokud není cesta dokončena do určitého termínu, měl by mít lezec kvůli přehledu povinnost nahlásit termín osazení kruhu. V Adršpachu tento problém vtípně vyřešili jednotnou barvou smyček v kruzích pro konkrétní rok. Každý pak ví, že např. červená byla před 3 roky a proto jsou takto označené rozdělané cesty již volné. Samozřejmě, že se občas nechťeně stane, že někdo doleze cestu před termínem autora třeba už jen proto, že ten zapomene pověsit na kruh smyčku. Pak by měla následovat přátelská dohoda. Také to, že se dolezení účastní všichni, co cestu rozdělali, by se mělo považovat za samozřejmost a rozhodně by nemělo být vzorem z literatury známé první pokoření příhraszké Kobylu německými lezci ze Sudet. Tehdy si Manfred Kauschka z Liberce a Ignaz Funke z Jablonce slavnostně slíbili, že nedolezenou cestu dokončí příští týden společně. Ambiciózní a nekolegiální Kauschka však slib porušil, Kobylu dolezl o několik dní později dne 5.7.1937 s jinými lezci a ještě chudákovi Funkemu poslal pohled s chlubitvým oznámením: „*Lieber Ignaz, die Kobyla ist fertig. Dein Manfred.*“ Tady výjimečně německý entuziasmus zvítězil nad již tehdy tradičním přátelstvím na laně, naštěstí se jednalo o ojedinelý výstřelek starých klasiků.

Naopak před léty bylo dokonce zvykem - a tu dobu jsem ještě zažil - že i když termín prvnímu autorovi (pokud byl samozřejmě znám) již třeba řadu let prošel, přesto jej noví lezci pokoušející cestu dokončit přizvali ke společnému prvovýstupu. Samozřejmě, že bylo už jen na něm, jestli toto pozvání přijme, ale vždy to kvitoval s díkem. Toto s oblibou dělával např. Petr Mocek a budiž mu to přičteno ke cti. Pro mě samotného bylo zasazení kruhu se smyčkou cíleně na konci sezóny spojeno s příjemným pocitem, že je ještě v mém pokročilém věku něco přede mnou a že se budu muset zase příští rok vrátit už jen kvůli jedné rozdělané cestě.

Zdá se, že - alespoň na Prachově - už rozdělaných cest nepřibývá. Je to tím, že úplně nové cesty současní zdatní lezci dokončí ihned nebo jim netrpělivost nedá dolezení moc dlouho odkládat. O starší projekty zase není takový zájem, protože lezci nemají jednak zájem o cizí nápady a tyto cesty navíc nebývají dokončené po dlouhou řadu let, protože to prostě pro některý nelezitelný úsek nejde.

Takže nadšení prvovýstupci! Chopte se inzerovaných možností, na které už nemají jejich autoři nárok a koukejte zkoušet štěstí. Třeba vás na čas tyto možnosti prvovýstupů zaměstnají natolik, že nebudete pokukovat po okrajových prachovských masivech pro nové cesty zatím zavřených.

Zdeněk Petrůň

Jako předloňští nováčci LKP jsme se já, Lucka a Flexi (náš psík) rozhodli opustit domovský Prachůvek, podívat se a rozhlédnout se do dalších lezeckých oblastí v naší republice. Rozhodnutí padlo nečekaně rychle. Oblast cvičných skal Žďárské vrchy.

Českomoravská vrchovina je lesnaté pomezí pohoří mezi Moravou a Čechami. Na severu vrcholí právě Žďárskými vrchy, jimž dominují rozlehlé hřebeny převyšující 800 m.n.m. Na těchto hřebenech jsou skalní rulové, ortorulové útvary vyhledávané horolezci. Členité skalní skupiny v této oblasti (Drátník, Čtyři palice, Devět skal, ...) jsou horolezci a nejen jimi obklopeny po celý rok.

Tedy od 12.8. do 14.8. jsme tyto skály obývali my „prachováci“. Jízda proběhla bez obtíží, ne však hledání jednotlivých skalních útvarů. Jako první jsme vybrali Čtyři palice (jedna z nejvíce navštěvovaných oblastí). Značení přístupové cesty bylo zprvu dobře čitelné a na viditelných místech umístěné. S přibývajícemi metry, kterými jsme postupovali, se značení nějak vytratilo nebo nás místní nechtěli ke skále pustit a hnali nás stále kolem dokola. Potěšilo nás, že jsme nebyli sami kdo „bloudí“. Nějaká rodinka se nás držela v domnění, že my je tam dovedeme. Podle značení to dál nešlo, na řadu přišla mapa a umění číst v ní.

Po dobré půlhodině jsme přece jen zplahočení došli pod vysněnou stěnu. Ohromila nás svou velikostí. Jednotlivé palice jsou od sebe odděleny obrovskými bloky kamene. Mezi nimi byl tu a tam vidět nějaký kroužek, borhák nebo nýt. Ještě bych měl podotknout, že tato oblast byla vyhlášena chráněnou krajinnou oblastí a používání magnesia je výslovně pod každou stěnou zakázáno. Avšak pohled na stěnu vám poví něco jiného. Práší se tu ostošest. K vlastnímu lezení doporučuji vzít s sebou více expresek, cesty jsou dobře odjištěné. Je možnost zakládat vklíněnce nebo friendly, ale ty jsme my neměli. Slanění je víc jak třicetimetrové. Je zde možnost také bez slanění sejít z druhé strany, která není zas tak obtížná.

Cesty popsané v lezeckém průvodci jsou téměř všechny ve stěně dobře čitelné. Jejich obtížnost se pohybuje od II. – V+ (V A1). Chvilí trvalo, než si naše ruce zvykly na vyklouzavající materiál, ale po dobrém rozlezení na jednodušších cestách se můžete vydat i do převislých stěn a plotýnek, které nabízejí ne snad těžké, ale pro nás velmi působivé a morální lezení ve volném prostoru (svou cestu tu mají páni M.Bena a P.Mocek na skálu Děvín, která je určena, jak průvodce píše, pro houževnaté lezce...)

Další oblast, která je od Čtyř palic vzdálena cca 8 km, bylo souskalí Devět skal. Tyto skály jsou podstatně nižší oproti Čtyřem palicím, jejichž výška se pohybuje mezi 12-20m, ovšem zde si přijde na své jak začátečník, tak si dovolím tvrdit i pokročilý lezec. Jsou tu silové partie proložené dlouhými morálovými kroky. Milovník rajbasů si občas také přijde na své. Obtížnostně je to hodnocení podobné od II. – V+. Jsou zde i nové cesty, které jsou většinou variantami stávajících cest s ohodnocením VII. – VIII+. Oblast vysloveně sportovních cest vznikla v bývalém lomu Štěnice poblíž Rozštípené skály. Tam jsme se bohužel nedostali, tak snad příště a třeba i s vámi...Hore zdar!

Mart'as

Bergkamaradenweg

Silnice od Děčína k hraničnímu přechodu Hřensko je pro hrozící sesun skal uzavřena a tak to bereme oklikou. Řídí Zajda a kromě jídla, pití, spacáků, kytary, bubnu, lezeček a lan se do Fiatu narval i Standa, Miris a Vlašín. Mimochodem k tomu bubnu. Miris se kdysi rozhodl pořídit buben, tak si ve Španělsku vyhlídl stoletý kořen (se ho zeptejte od čeho, já to zapomněl), vyhrabal ho, na záda hodil bágel, kořen šup pod levici, s vytrčenou pravicí se postavil k silnici a čekal. No a tak se stalo, že samorost si Mirise dovezl až do Lomnice, kde se nechal vydlabat, čímž ztratil dobřejch třicet kilo, potáhnout kůží a stal se z něj nástroj úctyhodných rozměrů. A právě tenhle kus španělský země je teď středem pozornosti dvou německých celníků. Přes hranici nás sice pustili, ale nám to nedalo, tak jsme pro jistotu minuli parkoviště hned za přechodem a když jsme si to po krátké jízdě uvědomili a chtěli se vrátit, už u nás byli muži zákona.

Co to máte na hlavě? „Dreden.“

Kam jedete? „Kleteren.“

Co je tenhle bílej prášek? „Vitaminen.“

A co je tohle? „Buben, vole.“

Kluci v zeleným nás pustili a Zajda to před nima otočil a jel zpátky zaparkovat. Docela civěli.

Kárka stojí u silnice a čtyři postavy obtěžkány hlavně pivem a hudebními nástroji se potácejí do svahu směr bivak pod Teufelsturm. To vám je převis obřích rozměrů, pod kterým by se bez problémů utábořilo třicet studentek zdravotní školy na výletě i s paní učitelkou. Naneštěstí (asi spíš naštěstí) tam nebyly. Zajda nám taky prozradil, že je to jeho první noc pod širákem a zejména Miris to furt nemohl pochopit.

A ráno se přímo před nosem tyčil Teufelsturm, ze skalní bariéry vystupující monument s údolkou spadající do hloubky šedesáti metrů. Údolní hranu, Talseite VIIIb, si vybral Zajda a v kuse ji prošel až ke slaňáku. Pak Standa a Miris. Na mě vyšla sousední hrana, Direkte Ostwand VIIIc s obtížným odlezem od prvního kruhu a hooóódně bojavým (alespoň pro mě teda jo) dolezem. Po přesunu k asi jeden kilometr vzdálenému Rauschensteinu jsme si se Zajdou vybrali cestu Gondakante VIIa, vděčnou klasiku, jejíž délka odpovídá saským rozměrům – obligátních padesát metrů. Standa s Mirisem drtí za rohem jinou osmu. Po slanění z vrcholu poznávám v člověku pobíhajícím pod skálou Pafku Krupku, se kterým mě kdysi seznámil Vacan. Když se Pafka dozvídá, že tu chceme pár dní zůstat, domlouváme se na společné lezbě, sejdeme se za tři dny po Bussarwandem.

Tenhle Pafka je saský klasik, který má zdejší oblast v malíku. A to už něco znamená! Pro ty, kteří v Sasku ještě nebyli, malá vsuvka. Co do počtu a rozmanitosti věží, délky a kvality cest a rozlehlosti se tato oblast nedá například s Prachovem vůbec porovnávat. Okolo skal, které jsou, podle zdejších měřítek, hodny lezecké pozornosti, se nepovšimnuty válí desítky šutrů, které, být na Prachově, určitě neujdou Stříhounově pozornosti a povede na ně několik „významných“ cest. Tady slouží zejména jako úkryt při vykonávání raní potřeby.

Ale zpět pod Rauschenstein, kde jsme si ještě v údolní stěně všichni čtyři vylezli na RP/PP bezejmenné šestikruhové VIIIb. Noc jsme strávili pod Teuflem a další den si Standa vybral dvoudélkovou cestu na věž ukrytou za Rauschensteinem. Začínala žábovačkou přecházející v poutivou širočinu a pokračovala převislými travami až na štand, kam dolezl bledej strachy. Odtud pokračoval, oproti předchozímu relativně lehkým a zajištěným terénem až k vrcholové knížce, kde se dočetl, že normálně se leze jen druhá část a je za VIIIc. Po obtížnosti první dýlky raději už ani nepátral.

Já se Zajdou jsme zamířili ke Kleiner Falkenerturmu, na který jsme vylezli dvě VIIa (Schattenpfeiler a neznámá cesta pod slaňákem). Nedaleko nacházíme další prostorný bivak. My však následující noc trávíme opět pod Teuflem a dopoledne se přesouváme pod dalšího pískovcového krasavce Bussarwand, kde máme sraz s Houmlesem a Věrkou. Na Bussarwand vede několik ukázkových osem v délce od čtyřiceti do šedesáti metrů. Na rady Houmlese si se Standou vychutnáváme Buntamalarei VIIIb a trochu těžší dvoudýlkový Direkte Sockelwand VIIIc. Bussarwand je stěna výšky nějakých sto metrů protnutá zhruba ve třetině terasou, odkud se nastupují cesty. No a když vylezete vše, co se vám zalíbí, tak z té terasy pěkně slaníte dolů převisem, pod kterým se utáboříte. A my to přesně tak udělali.

Večer při pivku pronesl Houmles osudný rouhačský monolog: „Tak vy máte auto jen tak u silnice. Hm. To já si ho radši píchnul za eura na placený.“ Následovala malá odmlka, usrknutí piva. „To by byla prdel, kdyby mě ho vykradli a vám ne.“

S prvním paprskem slunce (což, spíte-li v jeskyni, není nijak časně) se z křoví vyloupnul Pafka a do parády si vzal Standu a mě. Vybrali jsme cestu Flosse VIIIc na Heringsschwarz. Pafka proletěl úvodní spáru a my jen čučeli, s jakou rychlostí kolem sebe sází smyčky. Shodli jsme se se Standou, že na příští už ho budeme pořádně sledovat, jak to s těma provázkama vlastně dělá. Nad spárou bylo ještě asi deset metrů stěny, tak to prej že přenechá radši nám. Přebíral jsem tedy vedení a Pafka už plánoval další výstup. Cestou k neznámému VIIIb na dvě dýlky mjíjme další ukázkový bivak a vzápětí už pozorujeme Pafku v první spárové dýlce, jak kouzlí se smyčkama. Člověk se třeba chce podrbat, na moment ho ztratí z očí a když vrátí zrak zpět do stěny – ejhle, Pafka tam má zase o tři smyčky víc. Následovalo padesátimetrový VIIa Bergkamaradenweg na Turm am Verbogenen Horn a pak krásná cesta opět na dvě dýlky Perle VIIIb na Muschelkopf. Za ten den Pafka tahal pět dýlek, založil snad padesát smyček a jen jedenkrát jsme ho viděli, jak smyci vracel zpátky na sedák. Tenhle „stařík“ prostě umí.

Utahaný jak kořata jsme se dokymáceli do bivaku k pivsonům a ulehli čekajíc na posilující spánek. V 0:10 Zajda: „Miris, spíš? Dáme noční výstup, co ty na to.“ „Jasně, Vlašine, jdeš taky?“ „Do příc, já doufal, že si na mě nevzpomenete.“ „A Staník hlásí, že už má sedák.“ Všichni čtyři, v čele se Zajdou, za svitu měsíce, lezeme pětikruhový VIIc na Bussarwand.

Následoval už konečně odpočinkový den, lezli se jen lehčí cesty a taky jsme se už všichni těšili na fazole a lívanec ke Kost'ovi do Labáku. Takže jsme seběhli k autu, projeli uzavřený úsek podél řeky od Hřenska do Děčína, kde nás Standa opustil a jel se osprchovat k Lence do Chomutova a když nám Kost'a přinesl první lívanec, přišla SMSka od Houmíka: Ukradli nám značky, sedíme na policejní stanici ve Schmilce a vypadá to na dlouho. Co čekal, rouhač!

Další den trávíme na levém břehu, daří se OS Zelený Raul VIIIc na Indiánku a pak ještě Bílý otec IXa, kde kruh je natlučenější přesně tam, kde má být, takže nešlápněte si na něj, že. Já se Zajdou mastíme do Jičina, Miris zůstává, abych za ním pozítří zase přijel, ale to je už jiná historie.

Vlašín

Že by něco k lezení v Egyptě?

Před třemi týdny jsem se vypravil s rodinou a několika přáteli na pár dní do země faraónů. Už před dvěma roky jsem absolvoval různými dopravními prostředky stejně krásnou túru podél Nilu, proto jsem se rozhodl ji zopakovat. I přes prolézání tajemných pyramid, chrámů a hrobek nebylo možno nepohlédnout na kamenné monumenty jako na eventuální lezecké objekty. Pouze mimořádnou shodou okolností si redakce stránek všimla krátké zprávy, kterou vydala před třemi týdny agentura ČTK. Zde předkládáme laskavému čtenáři její plné znění.

Zpráva ČTK z 17.11.2003 Egypt-Káhira: Egyptem otřásá pyramidální záhada!

Při své pravidelné noční pochůzce po pyramidových polích u Gizy byl svědomitý strážce pořádku Ahmad el-Hor vyrušen podezřelými údery kovu o kov, které se nesly chladným vzduchem půlnoční pouště. Zvuky přicházely směrem od velké Sfingy. Když strážce dorazil na místo, spatřil pod vrcholovou partií Sfingy podezřelé pohyby. Rameno spravedlnosti tedy pojalo podezření na přítomnost vykradačů hrobů - strážce proto neohroženě vzkřikl do temnoty osvědčenou formou „Vzdej se, nebo do tebe nasypu olovo!“. K jeho nemilému překvapení se naopak olovo začalo sypat ze Sfingy dolů. Poté přilétla dokonce jakási železná palice a předmět trubkovitého tvaru. Strážce usoudil, že s temnými silami si nelze takto lehkomyšlně zahrávat a vydal se hbitě pro posily. Tyto však bohužel dorazily na místo činu pozdě. A proto byl pouze zaznamenán jakýsi přízrak mizející mezi dunami směrem k Asuánu. Z detailních výpovědí zúčastněných vyplynulo, že tento démon noci byl oděn v tříčtvrteční kalhoty hnědé barvy a triko barvy temné modře. Na ramenu se mu svíjelo klubko různobarevných hadů a na zádech vláčel omšelý vak zelené barvy.

S příchodem nového dne bylo strážci zákona a přizvanými archeology objeveno na Sfinze několik kovových kruhů z normované oceli. Zúčastněné orgány tudíž pojali podezření, že tyto měly sloužit k napojení lan, která by dopomohla ke krádeži Sfingy některou vysoce organizovanou skupinou. Skupina předních egyptských techniků nyní spekuluje o způsobu, jakým mělo být toto provedeno. Jako nejpravděpodobnější se jeví únos národního skvostu vrtulníky nebo vzducholodí, popřípadě odtažení Sfingy skupinou najatých otroků. Technici ovšem neumějí vysvětlit, z jakého důvodu jsou kruhy umístěny pouze z jedné strany Sfingy, a to v přímé horizontální linii tzv. direktivně. Další, doposud nevysvětlenou záhadou, je jakási kovová schránka, která byla nalezena na samém vrcholu Sfingy. Ve schránce byl nalezen svazek čistých pergamenů. Pouze na prvním pergamenu byly objeveny záhadné hieroglyfy, které budou předmětem dalšího zkoumání. Skupinu hieroglyfů zde předkládáme čtenému čtenáři v přesném opisu: „*Knižka vynesena dne 16.11.2003 členy LKP - NC VIIb (RP 8b)*“.

Z prvních předběžných analýz se zdá, že text pochází od jakési nám dosud neznámé západní sekty, jež si říká LKP. Matoucí jsou pouze divné symboly nad některými písmeny. Znaky NC pravděpodobně znamenají iniciály jejího člena. S poslední částí textu za těmito znaky si však ani naši nej přednější odborníci nevědí rady. Zdá se, že jde o nějakou velice komplikovanou šifru. Pomoc při řešení této záhady byla nabídnuta od týmu českých egyptologů pod vedením prof. Miroslava Vernera, jenž získal licenci pro výzkum nedaleké hrobky vezíra Ptahšepsese. Věříme, že s pomocí těchto erudovaných odborníků se podaří v brzké době rozuzlit tuto neobvyklou záhadu.

My zase pevně věříme, že tyto dvě události nemají spolu prázdné souvislosti a že tento bezprecedentní zásah do bezmála čtyřiapůltisíce let staré egyptské architektury nebude spojován se stoletou historií LKP.

redakce

**Fuck of the spring 2003.
(Většinou nebejvám sprostěj !!!)**

Takže dneska je pátek 20. června . Nejdelsí den v roce. Pamatuješ ještě, co se stalo pozítří v roce 41? No nevádí.Já ti jen řeknu, co se kolem prohnalo od zimy. Ta nebyla špatná, naopak, v únoru asi tři tejdny špičkového počasí. Za posledních deset roků jsem si tak krásně nezajezdil na běžkách. Jo, tak bych to mohl začít. Ale ne !

Nejdřív jsme vyrazili na Dachstein. Petr, Palma a já. Ráno dvacítky pod nulou. Simony Hutte jen s Tonym Rosivkou a nefalšovaným Šerpíkem jako kitchen boyem. Deset psů vyje na měsíc, nikde nikdo, jen my tři a Dachstein.

Pak se to rozjelo s mámou. Špatný koronárky, operace nebo ... ? Vezmu papír a napíšu pár slov spolužákovi z fakulty. Nejlepší operatér od Prahy na sever a určitě ještě dál. Jasný, Míro, jedu na dovolenou a pak s klukem na turnaj. Samozřejmě, že budu tvoji maminku operovat já! Honza Harrer ! Jezdili jsme spolu na lyžích a půjčoval mi National Geografic s panoramatickejma mapama Matterhornu a Mt. Blancu a já snil o tom, že se tam někdy podívám. Jo to bylo 1973 !

Trojnásobnej by pass. Máma zachráněná, nádherná zima! Jako vždycky si to dokážu zařídit, abych nevyšel zkrátka. Snad nejsem špatnej, že ne ? Dyť mě už nějaký čas sleduješ, nevím sice odkud, asi někde zezhora.Koncem ledna operace a celej únor nádherně. Jezdím domů, do Jičína jako vzteklej. Jizvy se hojej, srdce maká, kolem Jičína zima jako před lety.

Pamatuješ ty okresní přebory na Klepandě, nebo na Prachově? Jednou jsme tam jeli i padesátku! Tři kola jsme se motali Prachovem a startovalo se pod Šikmou věží. Josef Pepa Kubíček s trandákem na krku.

V sobotu jsem si vyjel sám na Klepandu, máznul zelenej a mydlil jsem to ku Pace. Navštívil jsem bratrance. Hele Josko, to byly časy, když jsme v hasičárně prolezali auťáky, který tvůj táta pracně udržoval v chodu, co? Pokaždý to skončilo nářezem. Vona je ta Paka docela hezký město. Na neděli jsem zblnul Lochnesa. S ním jsme kamarádi od školky. Jo ,to byla školka v Jičíně vedle kina. Mámy nás tam šouply vždycky v sedm ráno a pak šly budovat ten komunismus, nebo co to mělo bejt. Jirka Šebek, Sváťa Picek, Pavel Musil a Míra Novotnej. Paní učitelka Zenklová , nebo Zilvarová ? Možná kecám. Jo s Pavlíkem Lochnesem jsme brali vzdělání až do devítky. Vobá dvě jsme škrábali jako kocouři. Von ale uměl krásně rýsovat (jeho děda navrhnul baráky pro půlku Jičína). Já jsem zase uměl docela dobře česky. Taky jsme pak spolu začli lízt po skalách, to zůstalo mě, a běhat na běžkách, u toho zase zůstal von, dokonce i na vojně. Jo a taky se tam kolem nás motaly nějaký bábovky, který se nám voběma líbily. Ale voba sme byli na to dost leví, moc jsme to s nima neuměli.

Takže s tímhle Lochnesem jsme se domluvili a opět na Klepandě jsme se navalili do stopy. Kumburk, Brdo, Paka. Točili jsme to na lyžařským stadionu. Na bejvalý sáňkařský dráze jsem to vopral do roští. Pavel si šetřil svoje Fischerky, prej to s nima musí už doklepat do důchodu. Tak nádhernej den. Staropacký hora jako na dlani, hele, tam jsem jednou v osmý třídě dostal bronzovou medajli v obřím slalomu. Okresní přebor mladšího žactva. Ti první dva už měli přeskáče a lyže s železnejma hranama od pana Císaře z Lomnice, ten skákal na nějaký zimní olympiádě ještě před válkou. Ne v tom Perským zálivu, ale před tou druhou světovou ! Já měl gumový lyžáky s olověnou špičkou. A pak od Brda ten výhled na Krkonoše. Hele, Lochnes, kolikrát jsme se tam mleli na sedmdesátce? Vono to naše dětství, jo pardon, spíš jinošství, bylo na ty podmínky za totáče dost dobrý. Havlík s Jožou, Sasínkem a Vancou Ďoubalem nás včas odchytili na Kladivu, jak tam dřeme manšestráky a vzali nás do oddílu. Joža s Brďanem a Hyndou nás zase postavili na běžky a pak už to šlo tak nějak automaticky. Co ti chlapi toho pro nás navymejšleli! No a pro sebe samozřejmě taky, jinak by se museli uchlastat jako půlka mužskejch ve Varšavský smlouvě a přílehlým okolí. V zimě nebyl jedinej víkend bez závodů. Diktátor – Brďan – starej Všetečka a jičínský ČSAD. Každěj víkend nadupanej autobus a nějaký závody. Vrcholem pak Sedmdesátka, kdy z Jičína jezdily busy tři!!! Půlka Jičína se mlela ve stopě po hřebenech Krkonoš. Jednou jsem tejdén chcal krev, jak mě Zakouřil s Havlíkem, Lochnesem a Dotiskem prohnali na půl v bezvědomí kolem Luční. Jo , byli jsme pátý!

Ale vo tom jsme s Pavkou nemluvili. Jen tak jsme si klouzali ve stopě, já trochu rychlejc, zase mě to táhne do Himálaje. Pavel, že jako pomalejc, není prej zvyklej. Ale když to ve stopě rozkejvá, jede pořád jako dráha. Von měl vždycky nádhernej styl. Na skalách toho brzo nechal , ale ve stopě, kdybych se podělal, nestačil jsem mu. No a večer jsem si zašli na tři, nebo na dvě? Jo a že půjdeme na horolezeckej bál. Ujednáno. Brněálka zajistí lístky.

V den bálu musel Pavel na nějakou svatbu do Prahy, tak se dostavil až večer, v gala. Já jsem si sjednal na odpoledne na Klepandu a zase do stopy Karla Charouska. Auto jsme nechali na Ploučnici a dosmekali jsme se zase na Paku a zpátky. Jo, proč mě to na Paku tak táhne ? No von je vodtamtud můj táta. Jeli jsme kolem Jezírek. Tam mě učil lyžovat. Asi mě to nenaučil špatně, protože mě to dodnes baví. A na Brdo chodil jako malej kluk za války pro mlíko. A s Karlosem, inženýrem, jsme taky něco prožili,

von dokázal bejt sakra protivnej, ale šlo nám to dobře. I v těch velkejch horách, třebaže to v tý době byly „jenom Tatry“.

Karlos na bál nepřišel, zato Lochness se dostavil se Soničkou, sice se zpožděním, ale v limitu, aby nakoupil lístky do tomboly. Já jsem se musel žinýrovat, protože jsem v půlnoci vyrážel do Písku. V neděli ráno jsem nastupoval do služby. Jo ,porád mě to baví pomáhat, když se roděj miminka ! Ruda Klíma vyhrál krásnou goráčovku, Pavel ohromnej dárkovéj koš. Já fotbalovej balón (že by nějakej kluk, jako vnuče ?). Parádní večírek na Blatech. Ješte před mým odjezdem jsme si slíbili, že s Pavlem v létě vyrazíme na kole z jeho chalupy v Mostku na Yetici a zpátky. Samolitr , že váháš !

A pak byla máma lepší, návštěvy Jičina méně frekventní, přeci to tam jistí ségra. Svátek jsem oslavil lezením ve Francii nedaleko Mont Ventoux a dál na jih až pod Avignon. Konec března s Rudou v Roháčích. Skialp. Jo, ten mi zase dal. Ale je hodnej, vždycky na mě počká, nebo dělá, že je taky už trochu unavenej. Další víkend u nás na jihu první lezecký závody na Jickovicích. Podělili jsme se s Rudou o pěkná první dvě místa v kategorii nad sto let. A je nejvyšší čas začít trénovat, Ruda na Pamír, já na Himálaj. Jeden za všechny a každý za sebe.

Svátek práce slavím ve Walesu. Poprvé v životě jsem za Kanálem. Se sportem nic společného, jen návštěva letitých známých. Žranice, popíjení, výlety auty. Už nemůžu nic nedělat, tak se omlouvám a jdu. Jen tak si jdu podél nějakýho kanálu, kudy plavili před dvěma sty lety dřevo k ocelárnám, aby pak párou a kolejema změnili svět. Dnes tam choděj pánové s pejskama, sem tam někdo kluše, ještě se tomu říká jogging ? A tak mi je nějak dobře. Kliknu domů SMS, že jako žiju a je mi fine. Jo, tak si choď a važ si toho. Lochnes je v Hradci po mrtvici! Oznámí malá obrazovka po chvíli.

Tak pozor synku, pozor, to už rubou hodně blízko v našem lese! Zrovna letos je to padesát roků od vylezení Everestu . Nám byly dva roky. Pepa Šimanský tam letos maširoval do BC, potkal sira Edmunda a dal s ním řeč. Já ho taky viděl, před lety v Praze na přednášce. Olina, mladší dcera, chytla „ Salmu“ z bagety v Carrefouru. Jo, to se jako posrala a pak byla tejdén na infekci se salmonelou. Pak jsem prošvihl narozeniny Kvída Krupičky. Prej mu bylo letos sedmdesát! Určitě mi to promine, podle mě je má mít až za rok, takže oslavy počkaj! Lochnes snad chodí, snaží se mluvit , Petr Stránskej je na tom moc špatně, něco mu hlodá játra. Dyť je to včera, takovej krásnej chlap, všechny baby, který se mi líbily ... Ale stejně to bylo krásný, Feďo ! Joža ! Prej ho taky něco ničí. Pan inženýr Stránský z Agrostroje. Vzal nás poprvé do Tater, tejdén před tím, než nás přišla osvobodit vojska Varšavské smlouvy. Začátkem srpna 68 bylo v Tarách tak příšerně, že jsme přes den mrzli ve sněhu na Lomničáku a Kežmaráku a večer se nahřevali v bazénu turistické ubytovny v Tatranské Lomnici, kde nocležné činilo 10 Korun Československých, protože ve stanu se nedalo přežít. Pamatujete gymnasti (M. Sochor, J. Beneš) a horolezci (Zb. Ledabyl, Štěrba, Šťovíček, O. Kejklíček, V. Ďoubal, V. Žák) ?

Jaro má už na kahánku, dnes do Písku přijeli naši známí z Walesu. Z kraje ocelářů, horníků a rugbystů. Cardiff, Newport, Swansea. Nejdělsí den v roce. Mažu k Reinerom, tam máme posezení. Mike je před hospodou a úporně si cpe na ucho ten mobilní nesmysl. Poklepu mu na rameno a pokračuju do šenku. Přivítám se s dalšími třemi Welšany. Přepadlý Mike po chvíli oznamuje, že to dnes definitivně seklo s jeho nejlepším kamarádem. Bejvalej horník a reprezentant v rugby za Wales !

Co je to za jaro, v tomhle roce 2003? Fakt je asi nějaký zfuckovaný. Snad jen osmdesátiletý Tom Cowlin bude mít trochu dobrý pocit. Objevil , díky internetu, že jeho nejlepší kamarád z dětství, který padl za války do zajetí, nikdo neví, jestli v Normandii, severní Africe, nebo v Itálii, zahynul kdesi v Čechách v zajateckém táboře a je pochován ve společném, hrobě na Olšanech.

Takže, jestli to porád ještě stíháš tam odněkud zezhora sledovat, běž s tou Homelitkou na nějakej čas do jinýho lesa! Fakt jo ? Dík.

Mirek Novotný 20. června 2003

24 hodin v prachovských věžích.

	Tým	Cest	Bodů
1.	Bojsa – Špek	177	774
2.	Čokař – Čokařka	69	400
3.	Lachtan jun.- Zajda	70	385
4.	Fugas – Prochor	65	326
5.	Višňar – Hák	50	283
6.	Bača – D.Kubíček	44	248

7.	Starý vraždy	45	232
8.	Bukwa – Igor	40	216
9.	Novotní	41	213
10.	Lachtan st. – Z.Žoldoš	39	196
11.	Daniel – Petr	41	191
12.	Potoček – Jedlička	31	158
13.	Vent'ák – Fero	28	150
14.	Komár - Tatranka	25	140
15.	Kia - Kaha	26	139
16.	Kohl – Devátý	25	133
17.	Skalka – Hrubý	27	132
18.	Čelín – Flégl	27	127
19.	Ježek – Coufy	24	112
20.	Hanč – Skrbek	22	96
21.	Vacan – Skřivan	20	89
22.	Barny – Dita	17	89
23.	Komárková – Floriánová	18	86
24.	Danáč – Pind'a	18	78
25.	Štefy – Hanča	17	73
26.	Žerda – Lábus	10	51
27.	Skřivan nejst. – Skřivan nejml.13		50
28.	Chlumský – Rybář	14	45
29.	Mareš – Špitálský	8	26

Výsledky horolezeckého běhu – memoriál I.Špitálského a VI.Charouska 29.11.2003 Blata

1.	Tomáš Vlach	1978	LKP	16:39	
2.	Dan Šebík	1967	LKP	18:14	
3.	Dušan Kubíček	1962	Jičíněves	19:02	
4.	Petr Skřivánek	1966	Prachov	19:21	
5.	Petr Mráz	1975	Prachov	19:44	
6.	Standa Synek	1978	LKP	21:13	
7.	Jarda Nyppl	1941	Stará Paka	21:53	1.veterán
8.	Jiří Kužel	1979	LKP	22:22	
9.	Jiří Kaizler	1963	LKP	22:23	
10.	Vladimír Šoltys	1963	LKP	23:23	
11.	Eva Lisová	1972	Kolín	27:01	1.žena
12.	Bobr + VI.Střihavka	1979	Kolín	27:15	1.invalida /+ asistent/
13.	Martin Soukup	1976	Kolín	27:52	
14.	Jan Soukup	1973	Kolín	37:24	

Někteří účastníci (přes tradiční označení trati) absolvovali poněkud jinou trať, nicméně cíl v hospodě na Blatech našli všichni.

za pořadatele Ľomíno

**Příští valná hromada LKP se uskuteční v pátek 25.února 2005
od 18:00 hod. v Hospodě na Blatech.**